

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

İŞÇİ SINIFI

Saldırlara Karşı

İktidar İçin

SAVAŞMALIDIR

• Burjuvazi
Devrimi
Hızlandırıyor

• Ortadoğu ve
Türkiyeye
Biçilen Rol

• Filistin ve
Irak'ta
SEÇİMLER

• Kadınlara
Acımayın

• SEKA:
"Ya Kanlı
Kavga
Ya Yokoluş"

• Bozkıra
Düşen
SEKA
Kıvılcımı

• DİK'ten
Taksim'de
Eylem

BURJUVAZİ DEVİRİMİ HIZLANDIRIYOR!

Kapitalist üretimin iki yönü vardır: Yıkıcı olan ve devrimci olan. Kapitalizm tarafından sürekli mahvedilen küçük-mülk sahipleri, durumları gereği yalnızca yıkıcı yanı görürler. Politik temsilcileri de, kapitalist topluma baktıklarında, ortalıkta yalnızca sefalet görürler. Bunun yanı sıra gelişip, güçlenmekte olan devrimci bir yön olduğunu göremezler. İnsanlığı özgür bir geleceğe götürecek olan da işte bu devrimci yöndür.

Kapitalist üretimin gelişimi ve egemenliğiyle birlikte, geleneksel üretim çöktü ve ortadan kalktı: Ancak, geleneksel üretim kalıntısı olarak da olsa, kapitalist biçim içinde varlığını sürdürür. Çünkü “saf” kapitalizm yoktur. Eski, bir süre daha yeninin içinde kendini muhafaza eder. Geleneksel üretim yapan üreticiler ortadan kalksa da, kapitalizm kendisine bağımlı yeni küçük-burjuva tipi yaratır. Ne var ki, sermayenin merkezileşmesiyle birlikte onları da tasfiye eder. Küçük mülkiyetin yok edilmesi kapitalizmin egemenliği boyunca devam eder. Marx’ın belirlediği gibi, kapitalist üretim biçimi “*son kertede, bütün bireylerin üretim araçlarından yoksun bırakılmasını kendisine amaç edinmiştir.*” (Kapital Cilt II. 388 sf.) Bu nedenle, küçük-burjuvazinin gözünde kapitalizm yıkım içinde yıkımdan

başka bir şey değildir.

Gelişen büyük sanayi geleneksel ilişkiler üzerinde devrimcileştirici bir rol oynadı. Çünkü büyük sanayinin teknik temeli devrimcidir. Geleneksel ekonomik ilişkilerin dönüştürülmesiyle başlayan süreç, küçük kapitalistlere ve tüm tekel-dışı ekonomik ilişkilere kadar geldi. Üretim araçları ile emek-gücünün toplumsal yoğunlaşması, sermaye birikiminin tarihi eğilimidir. Tekeller ve devlet-tekelleşmesi, bu eğilimin bugün vardığı noktayı anlatıyor. Sermayenin merkezileşmesi yalnızca tek tek ülkelerle sınırlı olmayıp, dünya çapında gerçekleşmiştir. Tekellerin uluslararası birleşmeleri ve etki alanları her gün yeni boyutlar kazanıyor. Tüm bu birleşmeler aslında, toplumsal üretimin hangi boyutlara vardığı hakkında bize kesin ölçütler veriyor. Küçük üreticinin mülksüzleşmesiyle başlayan bu serüvenin sonunda nereye varacağını Marx, Kapital’in 1. cildinin sonunda özetliyor: “*Ama kapitalist üretim, bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile kendi yadsınmasını doğurur.*” Kendi yadsınmasını doğurdu ve doğurmaktadır. Kapitalizm pratikte toplumsal üretim biçimine dayanmaktadır. Bu toplumsal üretim, toplumsal mülkiyete dönüşecektir; ya da, ancak toplumsal (ortaklaşa) mülkiyete dönüşebilir. Ve dönüşmektedir.

Sanayi devrimi, her yerde, geleneksel ilişkiler, dönüşüme uğratarak tarihi hızlandırıcı bir etki yapar. Kapitalizmin gelişimi, hangi şekilde olursa olsun, sonunda büyük sanayinin egemenliğiyle biter. Uluslar, büyük sanayinin getirdiği rekabetin tehdidi altında yok olmamak için sanayileşmeye zorlanırlar. Büyük sanayinin geliştiği her yerde de büyük bir ekonomik yıkım yaşanır. Eski sınıflar bu yıkımın altında kalırlar. Fakat büyük sanayi yıktığından daha fazlasını yerine koyar. Ekonomik ve toplumsal ilişkilerde büyük bir değişim ve ilerleme sağlanır. Kapitalizmde değişim sürekli. Feodal toplum durumunu koruyarak, varlığını sürdürebilirdi; kapitalist toplum ise sürekli değişime uğrayarak varlığını sürdürebilir. Dönüşe dönüşe, sonunda kendi yadsınmasına doğru hızla ilerler. Bu süreçte üretimin toplumsallaştırılmasını hızlandıran her gelişme tarihte devrimci rol oynar. Tekellerin böyle bir misyonu vardı. Çünkü tekeller, toplumsal üretimi ileri noktaya götürürler. Kapitalist toplumda etkin bir işlevi olan borsaların da böyle bir tarihsel devrimci etkisi var. Küçük kapitalistlerin büyük kapitalistler tarafından yutulmasını sağlayarak üretim araçlarının toplumsallaştırılmasını hızlandırıyorlar. Büyük sanayi, bankalar, borsalar toplumda yıkım getiriyor diye, küçük burjuvalar gibi oturup sızlanamayız; bizim parolamız geriye değil, ileriye doğrudur: Tröstleri vb. aşarak demokratik halk iktidarına, oradan sosyalizme.

Batı ile sıkı ilişkileri olan ve bu ilişkilerden etkilenen Türkiye de, geçicmeli de olsa kapitalizmin egemenliği altına girmiştir. Kapitalizmin ve sanayinin gelişimi Batı’dan farklı bir seyir izlemiştir. Eski ilişkilerin dönüşümü devrimci tarzda olmadığı için, dönüşüm süreci çok daha sancılı olmuştur. Fakat sonuçta kapitalizmin ve büyük sanayinin egemenliği sağlanmıştır. Bu egemenlik, her yerde olduğu gibi, bizde de beraberinde tam bir yıkım getirdi. Küçük mülkiyetin yıkı-

mı, mülksüzleşme, iflaslar ve göçüp giden sınıfların acı anıları tarihe geçti. Sanat literatürü ve politik literatür, eskinin ağıtlarıyla doludur. Sosyalist sanatçılar, özellikle de roman yazarları ve şairler, eski toplumun “hüzünlü” yıkımına geniş yer verdiler. Onlar, eski toplumun yıkımının kaçınılmaz olduğunu bilmelerine rağmen, duygu olarak bunu hiçbir zaman kabullenemediler. M. Kagan, Estetik ve Sanat’ta, Gorki’nin bu durumla ilgili görüşlerini aktarmıştır. Gorki, sanatçıların, eski yaşam biçiminin yerini, yeni yaşam biçiminin alacağını ve eski toplumun çözüleceğini, bunun yasallığını ve doğruluğunu bilseler bile, coşkusal olarak hala eskiye bağlı kalıp, geleceğin güzelliğini duymadıklarını, belirtmektedir. Gorki’nin belirttiği, sanatçının çelişkisidir. Aristoteles, çok önceden sanatın gerçek işlevini ortaya koyar: Aristoteles’e göre sanat, insanlara neyin olduğunu değil, neyin olabileceğini haber vermelidir; ve eğer sanat, gerçek olaylar’dan haber veriyor ise, bunları olması mümkünmüş ya da zorunluymuş gibi vermelidir. Geleceğin güzelliği bu şekilde duyumsanabilir.

Gorki’nin belirttiği çelişkiyi, bizdeki sosyalist sanatçılar değil, genel olarak sosyalist hareket de yaşıyor. Küçük burjuva sosyalist hareket, eski toplumun kaçınılmaz çöküşünü kabul etmekle birlikte, yine de bunun karşısında büyük öfke duymuş ve burjuvaziye sert eleştiriler yöneltmiştir. Bugün halen, sermayenin halk kitlelerini yıkıma sürüklemesine derin bir öfke duyuyor ve tepki gösteriyor. Ortalama sol basına bakıldığında, bu açıkça görülür. Her gün, işbirlikçi tekellerin ya da emperyalist tekellerin kaç küçük üreticiyi mülksüzleştirdiği, kaç dükkancının iflas ettiği vb. vb. haberleri ve buna duyulan kızgınlık dile getiriliyor: Oysa bu, ekonomik bir zorunluktur. Kapitalizm sürekli bir dönüşüm içindedir ve bu dönüşüm sırasında eski ilişkiler ile küçük mülkiyet yı-

kıma uğrar. Biz halk kitlelerin mülksüzleşmesini istemeyiz; ancak bunun karşısında gözyaşı da dökmeyiz. Opportünist ve reformist hareket ise, hüznün, gözyaşı ve öfke içinde. Yapmamız gereken geçmişe ağlamak değil; kapitalist ekonominin zorunlu ve kaçınılmaz yasalarını anlatmak ve yine bu ekonomik biçimin, kaçınılmaz olarak daha yüksek bir ekonomik biçime dönüşeceğini ve bunun koşullarının olduğunu açıklamaktır. Ortalama sol hareket bu konuda, toplumun ortalama bilincini, “gündelik bilinç”i aşmıyor. Ortalama sol hareket, kendi içinde gerici bir yön taşıyor ve bu yönünü bir türlü yenemiyor.

Sermayenin daha az elde toplanmasıyla, büyük halk kitlelerinin mülksüzleşmesi ve proleterleşme süreci derinleşiyor. Ama artık bu süreç proleter olmayla sonuçlanmıyor. Sonuçta ne küçük burjuva olan ne de proleter olan; hiçbir sınıfa ait olmayan insanların sayısı çığ gibi büyüyor. Özelleştirmeler, sermaye birleşmeleri vb. yollarla yapılan saldırılar sonucunda kitlesel işten çıkarmalar katlandı. İşsizlerin çoğunluğu toplumsal üretime dönmedikleri için lümpen-proletaryanın sayısında çok büyük artış var. Çalışan işçi kitlelerin ise ücretleri düşürülüyor, ekonomik hakları gasp ediliyor, çalışma koşulları ağırlaştırılıyor ve işsiz kalmakla tehdit ediliyor; hiçbirisinin yarın ne olacağı belli değil. Halk kitleleri her yönden büyük bir baskı altında, saldırıya uğruyor ve sefalet içinde yaşıyor.

Bütün bu süreç kapitalizmin iç çelişkilerini derinleştiriyor. Emek-sermaye çelişkisi keskinlik kazanıyor. Bu temele bağlı olarak sınıf savaşı yoğunlaşıyor ve şiddetleniyor. Bütün şartlar, bütün sorunlar ve sorunların çözümü bir devrimi, kaçınılmaz bir devrimi dayatıyor. Burjuvazi, kendi iradesi dışında devrimi hızlandırıyor.

Devrim her gün biraz daha güçlenerek hedefine doğru ilerliyor.

C.DAĞLI

Sermayenin daha az elde toplanmasıyla, büyük halk kitlelerinin mülksüzleşmesi ve proleterleşme süreci derinleşiyor. Ama artık bu süreç proleter olmayla sonuçlanmıyor. Sonuçta ne küçük burjuva olan ne de proleter olan; hiçbir sınıfa ait olmayan insanların sayısı çığ gibi büyüyor. Özelleştirmeler, sermaye birleşmeleri vb. yollarla yapılan saldırılar sonucunda kitlesel işten çıkarmalar katlandı. İşsizlerin çoğunluğu toplumsal üretime dönmedikleri için lümpen-proletaryanın sayısında çok büyük artış var. Çalışan işçi kitlelerin ise ücretleri düşürülüyor, ekonomik hakları gasp ediliyor, çalışma koşulları ağırlaştırılıyor ve işsiz kalmakla tehdit ediliyor; hiçbirisinin yarın ne olacağı belli değil. Halk kitleleri her yönden büyük bir baskı altında, saldırıya uğruyor ve sefalet içinde yaşıyor.

“Sınıf Savaşının Seyri SOSYALİZM YÖNÜNDEDİR”

Sadece Türkiye ve K.Kürdistan’da değil, dünyada yoksul ve emekçi halklar ayağa kalktı. Kapitalist sistemin varlığı, başlı başına bir nedendir yaklaşmak için. “Bu sistem, 200 yıldır var, niye şimdi her köşede yaklaşmalar meydana geliyor” sorusu ile yeni evreye ulaşırız. Yeni Evre, emperyalist-kapitalist sistemin, sıçramalı çöküş sürecidir. Sömürü sisteminin varlığı daim değildir. Üretimin toplumsallığı, bölüşümün de toplumsallığını zorunlu kılmaktadır. Bu, nesnel bir zorunluluktur. Sosyalist sistemi getirecek olan ise öznel gücün harekete geçmesidir. Bu güç, proletaryanın ellerindedir. Devrimi sonuna kadar götürecektir tek devrimci sınıf proletaryadır. Disiplinli, örgütlü, sonuna kadar tutarlı oluşu sayesinde toplumun diğer ezilen, sömürülen kesimini de harekete geçirmeyi başaracak tek devrimci güç. Yeni toplumun oluşturulması, insanlığın kurtuluşunun gerçekleşmesi, proletaryanın mücadelesine bağlıdır. Burjuvazi egemenliğini dünya geneline yaydığı anda, karşıtı da (proletarya), dünya geneline yayılmış oldu; burjuvazi, karşıtı olmadan varolamaz. Burjuvazi ve proletarya arasındaki savaş, artık dünya geneline yayılan bir savaştır: Küresel iç savaş.

Bu savaşı burjuvazi 90’lı yıllarda başlattı. Girdiği ekonomik krizi aşmanın yolu, daha fazla sömürüdür. Sermaye hep

daha fazla egemenlik ister. Bunun sonucu, dünya nüfusunun yarısı açlıkla karşı karşıya. Sınıflararası uçurum günden güne artmakta. Dünya gelirinin %11,3’ünü dünya nüfusunun yarısı alırken, 60 milyonluk en yüksek gelir grubu da %10’u alıyor. Yani 3 milyar kişinin toplam geliri, 60 milyonun geliriyle aynı. Üretimin artmış olması, toplumun tüm kesiminin de gelirinin artması anlamına gelmiyor. İstatistik olarak söyleyecek olursak, son 50 yılda üretim 5 kat artmış olmasına rağmen, mutlak yoksulluk iki katına çıkmış bulunuyor. 1 milyarlık en yoksul kesim, günde 1 doların altında bir gelirle geçinmesinin sonucu olarak, kronik açlık çekiyor günümüzde. 3 milyar insanı da günde 2 doların altında bir gelirle çok farklı bir son beklemiyor. Bu durum, ilelebet süremez. İnsanlık varlık yokluk arasında seçim yapmak durumuyla karşı karşıya. Ya yaşamdan kovulmamak için mücadeleye atılacak, ya yok olacak.

Yaşamdan kovulmak istenenler, seçimlerinin burjuvaziyle mücadele olduğunu gösterdiler. Emekçi halkların anti-emperyalist, anti-kapitalist eylemlilikleri, 90’lı yılların sonlarından itibaren başladı. Burjuvazi bu gidişin kendi sonu demek olduğunu gördü. Ve proletarya ve emekçi halklara karşı başlattığı savaşı daha da yaygınlaştırdı. Şimdi mücadeleyle kazanılmış hakları bir bir geri almaya çalışmaktadır.

90’larda toplu işten çıkarmalarla başlayan süreç, sosyal haklara saldırılarla devam ediyor. Almanya’da işsiz sayısı 7-8 milyon dolayında ve her geçen gün artıyor. Ülkenin başkanı da açıklama yapıyor, “artık bu ülkede tembellik hakkı yoktur” diyerek. Haftalık çalışma süresi-

ni 40-42 saate çıkarılması, 1 saat ücretsiz çalışma, izin haklarının kısıtlanması, işsizlerin oturdukları evlerden çıkarılıp, “daha makul” bir eve taşınması gibi maddeler içeren yasalar (Hartz I, II, III ve IV) çıkarılıyor, Çalışma Bakanı’nın “çalışmak istemeyen karakoyunları tespit edip, yaptırımlar uygulayacağız” sözleri eşliğinde. Sermaye sahiplerine bunlar da yeterli gelmiyor olacak ki, sağlık ve emeklilik sigortaları özelleştiriliyor, üniversiteler paralı hale getiriliyor, kütüphaneler, kreşler, okullar kapatılıyor. Emekçi kesim, yaşamın bu alanlarından da kovuluyor.

Fransa’da da haftada 35 saatlik çalışma süresi yükseltiliyor, sağlık alanında özelleştirmelere gidiliyor. Balkanlarda hükümeti, Hollanda’da sosyal hakların kısıtlanması, hatta başarabilirlerse, yok edilmesi için uğraşılıyor. Finlandiya’da sermaye temsilcileri, hükümetten iş yasalarının grev hakkını tanımlayan

maddesinin yeniden düzenlenerek grev yapma hakkının katı kurallara bağlanmasını ve yasadışı grev yapan işçilere para cezası verilmesini istiyor. Emperyalist ülkelerde göçmen işçilerin zaten sınırlı olan hakların da ellerinden alınıp, daha fazla işsizlik ve yoksullukla karşı karşıya bırakılıyorlar. Tüm ülkelerde işletmelerin sigorta ve prim payları düşürülerek işçinin yüküseltiliyor. İngiltere’de 500 bin kişi barınma sorunuyla karşı karşıya. ABD’de 30 milyon, yani her 10 kişiden biri barınacak yer bile bulamıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Emeklilik hakkı gasp ediliyor, sağlık özelleştiriliyor.

Sermaye hiçbir sınırın olmadığı azgınca saldırılarına her geçen gün bir yenisini ekleyerek devam ediyor. Bu durum, yoksul ve emekçi halkların dünyanın her yerinde harekete geçmesine neden oluyor. Proletarya kazanılmış haklarını savaşmadan bırakmaz hiçbir zaman. Bağımlı ülkelerdeki emekçi sınıflara yönelik saldırılar daha da şiddetli olduğundan toplumsal alt üst oluş daha olanaklı hale geliyor. Çelişkilerin en yoğun yaşandığı yerlerde devrimin önu açıktır.

Türkiye ve K.Kürdistan’daki gelişen işçi eylemlilikleri “ne duru gökte çakan bir şimşek”tir ne de birilerinin kıskırtması sonucudur. Eylemlilikler daha da yaygınlaşarak devam edecektir. Sendikaların kapatılmasıyla, özelleştirilmelerle, genel sağlık sigortasıyla, emeklilik yasasıyla işyerlerinin kapatılmasıyla, tarım yasalarıyla, işbirlikçi tekelci burjuvazi, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı saldırıya geçmiştir. 30 yılı aşkındır var olan iç savaş, son alınan kararlar ve çıkartılan yasalarla daha da yaygınlaştırılmış ve pervasızlaşmıştır. Kürt halkına, işçi sınıfına, devrimci tutsaklara saldırılar, yıldırma ve yok etme amaçlıdır. 30 yılı aşkındır burjuvazi, yanına emperyalizmin desteğini de almış olmasına rağmen, mücadeleyi ezememiştir. Bu, devrimin gücünü, güçlü temellerini göstermektedir. Sermaye egemen olmak istiyor ama başarılı olamıyor. Çünkü tarihin ilerleyişini hiçbir güç durduramaz. Nesnellığın gücü acımasızdır!

Sermaye sınıfının sözcüsünün söylemlerinde toplumun tüm kesimlerini karşısına aldığı görmek mümkün. Başbakan, asgari ücret müjdesini verirken açıklıyor: “*beş kişilik bir aile, üç öğün simitin yanında çay içebilecek, hatta birikim de yapabilecek*” ve rakam geliyor ardından, 350 milyon. Açlık sınırı ise 650 milyon (650 ytl). Dalga geçiyor yoksullarla. Karşısına aldığı 25 milyon çalışan ve bunların 2,5 milyonu 5-14 yaşları arasında çocuk. Bu tür söylemler Erdoğan için ilk değil, son da olmadı. Çiftçilere “*bu millet yatıp kalkıp sizin için mi çalışacak*” dediğini duymamış mıydık. Oysa ki “bu millet” dediği, yıllardır burjuvazi için çalışıyor. Burjuvazi, onların alınteri ve hatta kanlarıyla besleniyor burjuvazi... SEKA işçilerinin işyeri işgaline dönüştürdükleri eylemleri için, “*kimse ömür boyu çalışamaz*” diye buyuruyor. Emeklilik yaşını 60-65’e çıkartan yasaya imza atmamış gibi. Ulusal sorun için de “Kürt sorununun bahsetmezeniz, sorun ortadan kalkar” diyerek, zeka durumunu zaten göstermişti. Erdoğan, sermayenin sözcüsü, sermayenin ihtiyacı doğrultusunda adım atıyor, atmak zorunda. Özelleştirmeler, köy hizmetlerinin belediyelere devri, SSK’nın Sağlık Bakanlığı’na devri, Deniz İşletmeciliği’nin belediyeye devri, işyerlerinin kapatılması, işletmelerin daha az sigorta primi yatırması, kıdem tazminatlarının gaspı, tohum yasası ve örnekler uzayıp gidiyor. İşsizlik 10 milyonu çoktan aştı. Özelle-

tirmelerle işsiz sayısı daha da artacak. Çıkartılan tarım yasalarıyla birlikte tahminen tarımda da 20 milyon kişi işsiz kalacak. Dev bir işsizler ordusu. Saldırıları çalışan tüm kesime birden olunca, karşı koyuşu da birlikte oluyor. Biri bitmeden bir başka direniş başlıyor. Sendikaların işbirlikçi oluşu, burjuvaziye satılmışlığı, bir süre gecikmelere neden olsa da artık tabanı daha fazla tutamıyor. İşçiler yeni oluşumlara giderek, sendikaları aşmak durumunda kalacaktır. Yol-İş Sendikası’nın yöneticileri, Rusya gezisinde Erdoğan ve sermaye grubuyla birlikte yer aldı. Ve o günlerde yapılan toplantıda binlerce yol işçisinin düşünce ve istemlerini hiçe sayarak, Köy Hizmetleri’nin devriyle ilgili hiçbir şey yapmama kararı aldılar. Ama bu karara rağmen yol işçileri, 10 gün önce Malatya’da yapılan, TEKEL’in özelleştirilmesine karşı mitinge katılarak, destek sunup, özelleştirmenin, SEKA’nın kapatılmasının karşısında tutum aldıklarını gösterdiler yeniden (bir ay önce de Ankara’daydılar). İşçiler yaşam sorunu olarak gördükleri burjuvazinin alacağı her karara karşı sonuna kadar mücadele etme dışında başka bir alternatif olmadığını görüyorlar. Satılmış sendikalar da ezilip geçilecektir; yaşamak için bu zorunludur.

SEKA’nın kapatılma kararının ardından 18 Şubat’ta işgalin bitirilmesi amacıyla müdahale kararı alınmasıyla birlikte işçiler, “buradan ölümüz çıkar” diyerek boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Aynı gün Adana’ya giden Erdoğan’ın yolu, Adana TEKEL işçilerince kesildi. Sermayenin kolluk güçlerince saldırı sonucu 100 işçi hastanelerde. Gözaltına alınanların serbest bırakılması talebiyle diğer işçiler eylemlere devam edince, Adana TEKEL fabrikalarının önüne yığınak yapılarak Erdoğan’ın ayrılışına kadar işçiler fabrikaya hapsedilmiştir. Malatya TEKEL fabrikasında da SEKA operasyonunun durdurulması, Adana’daki gözaltına alınanların serbest bırakılması talebiyle işyeri işgali yapılmış, talepleri kabul edilince de bitirilmiştir. Tokat’ta da tekel işçileri yolu trafiğe kapatmıştır. SEKA ile başlayan eylemlilikler, TEKEL’le devam ediyor. İşçilerin mücadele birliği ile geçici olarak durdurulan SEKA operasyonu, (21 Şubat’a kadar) her an yeniden başlatılabilir. SEKA’lı işçiler, çocuklarını okula göndermeme kararı alarak, burjuvaziyle bağlarını kestiklerini bir kez daha gösteriyorlar. “Ya SEKA yeniden üretime açılacak ya da buradan ölümüz çıkar” kararlılığıyla sürdürüyorlar işgallerini. Ve çağrı yapıyorlar emekçilere: “Ya birlikte oluruz, ya birlikte ölürüz”. İleri bir bilincin ürünüdür bu sözler. Yıllardır süren savaşımın verdiği bilinçle, mücadele birliğinin önemi vurgulanıyor. İşçi ve emekçilerin mücadele birliği sağlanmadan iktidar alınmaz.

Sınıf savaşımının seyri, sosyalizm yönündedir. Burjuvazi proletaryaya açlık, zulüm ve ölüm dışında başka bir şey veremez. Burjuvazinin, kapitalizmin ömrü dolmuştur. Saldırganlığı bu yüzdendir. Çıkartılan yasalar işçi sınıfı boyun eğmeyecek. Eğer eğerse ölüm emrini kendi elleriyle imzalamış olacaktır. Yaşamak için mücadele etmek dışında bir alternatif kalmamıştır. Sermayenin iktidarı alaşağı edilmedikçe, ölümler yaşanmaya devam eder. Ölümü durdurmak, işçi ve emekçilerin ellerindedir. Duyulan ses, kapitalizm için çalan çanların sesidir.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

ORTADOĞU VE TÜRKİYE'YE BİÇİLEN ROL

Bütün dünya 11 Eylül 2001 tarihinde İkiz Kulelerin çöküşünü izlerken, bunun yeni bir dönemin başlangıcı olacağını hiç değilse sezgileriyle anlayabiliyordu. O zaman insanların göremediği bunun ABD eliyle tezgahlanmış bir kumpas oluşuydu; ancak aradan çok geçmeden bu da anlaşılacak, bütün dünyada egemenlik peşinde koşan tekelci sermayenin nasıl uçsuz bucaksız bir dehşet saçabileceği, yaşanarak görülecekti.

ABD'nin başlattığı 3. Dünya Savaşı, dünya üzerindeki birçok dengeyi alt-üst etti. Özellikle BM'yi hiçe sayarak Irak'a saldırması dünya üzerinde bulunan bütün halkları tedirgin etti. ABD'nin saldırılarının Afganistan ve Irak'la sınırlı kalmayacağı yönünde açıklamaları herkeste "acaba sıra şimdi nerede?" beklentisi yaratmaya başladı. Bu saldırganlığa karşı insanların öfkesi ve kini günden güne büyüdü. ABD kendi stratejilerini hayata geçirirken emekçi halklar da buna sessiz sedasız boyun eğmeyeceklerini her fırsatta dile getirdiler. ABD adeta bir paratoner gibi dünyanın tüm ezilen halklarının öfkelerini üzerine çekiyor.

ABD'yi böylesi bir savaşa iten kendi içinde bulunduğu durumdu. Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi ABD kırımlarını dövmeye başlamıştı çoktan. ABD ekonomisindeki durgunluğun nasıl bir seyir izleyeceğini, burjuva ekonomistleri kestirmekte güçlük çekiyorlardı. Ve ortalarda öngörülebilir gelecek için kötümser tahminler dolanıyordu. ABD açısından bir savaşın zorunlu olduğunu görmemek mümkün değildi. Tüm ekonomik ve siyasi göstergeler ABD'nin "ihtişamlı", "imparatorluk" heveslisi suretinin aslında ne kadar kırılğan olduğunu gösteriyordu. ABD, bir süredir dünya üzerindeki egemenliğini kaybediyor ve hızlı bir çöküşe

doğru gidiyordu. Ancak bu kez tehlike daha büyüktü; çünkü dünya ekonomisinin ulaştığı düzey, ekonomik ilişkilerinin entegrasyonu, tehlikenin uluslararası ölçekte olduğunu gösteriyor ve çanları daha bir güçlü çalıyor.

Bu emperyalist-kapitalist sistemin farklı bir evresi, sıçramalı çöküş evresiydi. Bu yeni evrede sıçramalı çöküşten kurtulmanın tek yolu bir yıkım savaşını dünya üzerine sıçramalı bir şekilde yaymaktı.

Savaşın Asıl Arenası: ORTADOĞU

ABD, savaşı Afganistan'da başlatmıştı ama kısa sürede asıl arenasına döndü. Ortadoğu, savaşın nirengi noktasıydı. Burasının seçilmiş olması, sanıldığı gibi dünyanın enerji yataklarının burada olması değil, dünya üzerindeki emperyalistlerarası hegemonya mücadelesinin en yoğun yaşandığı yer olmasıydı. Elbette ABD, Ortadoğu'da egemenlik kurarken buradaki petrol vb. yataklarını da denetim altında alacağını düşünmüştür; ama başta da söylediğimiz gibi asıl neden bu değildi. "Amerika'yı güvenli bir hale getirmenin en hızlı yolu, İran, Kuzey Kore, Suriye gibi tehlikeli bağlantısız devletlere karşı, önceden sert bir şekilde müdahalede bulunmak ya da 'sıradaki kim' stratejisini gütmek. Amerika Orta Asya'da ve İran Körfezi'nde savaşa hazırdır..." diyor, 11 Eylül sonrası ABD'nin yeni stratejisini şekillendirdiği iddia edilen Pentagon stratejistlerinden Thomas P. M. Barnett, "Ortadoğu merkezine katılana kadar biz asla Ortadoğu'yu bırakmayacağız. Boşluğu küçültmek para ile olacak bir şey değildir. Bu işleme kan dökmek de dahil olacaktır." İşte ABD, "kendi güvenliği"ni garantiye almak için halklarla arasına bir kan denizi sokmaktan çekin-

meyeceğini, bu sözlerle göstermiş oluyor. Asıl neden ABD'nin güvenliği (siz çöküşünün engellenmesi diye okuyun) ve bunu yapabilmek için de kan dökmenin zorunluluğudur.

Hem Ağlar Hem Giderim

Şimdi ABD Dışişleri Bakanı Condolezza Rice'in susadığı ve peşinde olduğu şey de budur. O, şimdi zehirli bir yılan gibi oradan oraya kayıyor ve her ağzını açtığı anda etrafa zehir saçıyor. 8 günlük dünya turunu 4 Şubat'ta İngiltere'den başlatan bu zat, 5 Şubat'ta Türkiye'ye geldi. Türkiye'nin, Ortadoğu'nun, Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde yeniden şekillenmesinde üstleneceği rol ve son anketlerin gösterdiği Türkiye kamuoyunda giderek güçlenen ABD aleyhtarlığı konusunda ne yapılabileceği, bu ziyaretin ana gündemini oluşturuyordu. Yoksa kimsenin şimdi esamesi bile okunmayan Türkiye'nin "kırmızı çizgiler"ini filan tartışmaya geldiği yoktu. ABD, sadık uşağının nelerden hazzetmediğini pekâlâ biliyordu. Ve bu konuyu gerekli "not"ları düşerek geçti. Rice-Abdullah Gül görüşmesinde alttan alan tarafın ABD tarafı olduğu söylendi ama gerçek bunun tam tersi. Başka türlü olması da beklenemezdi zaten. Türk Dışişlerinin ana yönünü belirleyen her zaman ABD'nin istemleri, öncelikleri olmuştur. Başbakanın Kerkük vb. konusunda efelenmesinin efendisinin nezdinde hiçbir değeri

yoktur. Onlar, Abizaid aracılığıyla, TC hükümetinin yetkili ağızlarından “Türkiye-ABD ilişkileri her şeyin üzerindedir” taahhüdünü almış bulunuyorlar zaten. Şimdi bu söz, “Türkiye-ABD ilişkileri tek bir konuya indirgenemeyecek kadar geniş ve kapsamlıdır” şeklinde, ordu tarafından da teyit edilmiştir. ABD de, “Kerkük meselesi Irak’ın kendi işi” diyerek, Türkiye’nin olayın bir tarafı olamayacağını altını çizmiş bulunuyor zaten. Irak’ta yapılan seçimlerde, Kerkük’te Kürtlerin oyların yaklaşık %70’ini alması, TC devletinin ucuz söylemlerinin hiçbir geçerliliği olmadığını göstermiş oldu. Burada üzerinde durulması gereken asıl önemli nokta ise, Güney Kürdistan’da yapılan referandumda Kürt halkının %95’inin bağımsızlık istemesidir. TC devletinin uykularını esas olarak kaçırtan olgu budur. O, Güney’deki Kürt halkının bağımsızlık özlemlerinin ne kadar güçlü olduğunu kendi işbirlikçi burjuva önderliğini de aşabilecek bir potansiyele sahip olduğunu biliyor. KDP ve YNK’yi aşan bir ulusal hareketin Kürdistan’ın bütün parçalarını harekete geçireceğini ve olasıdır ki ilk harekete geçecek olanın da Kuzey Kürtleri olacağını biliyor. TC devletini asıl kaygılandırılan ve bu kaygılarını dindirmesi için ABD’nin gözünün içine bakmasına neden olan şey bu. Ve ABD bu acuzeye dilendiği umut ışığını Rice’in şu sözleriyle yakıyor: “... gelecekteki önemli fırsatlar.” Bu fırsatların ne olduğu tahmin edilebilir elbette ama burada asıl altı çizilmesi gereken, bunun bir gelecek sorunu olmasıdır. ABD açıkça TC devletine, gelecekte girişmeyi düşündüğü saldırılarda onları yanında görmek istediğini söylemiştir. Rice’in 8 ülkeye yaptığı gezide ele alınan konular zaten daha çok geleceğe ilişkin konulardır. ABD bundan sonra girişeceği operasyonları daha geniş bir ittifak cephesine oturtmaya çalışıyor. Bu cephede en emin olduğu ise Türkiye’dir. 1 Mart gibi bir olayın daha çok tekrarlanmaması için şimdi, testi kırılmadan çocuğunun döverek terbiye ediyor. Türkiye ise “hem ağlar hem giderim” misali bir yandan toz pembe olmuş kırmızı çizgilerine ağıyor bir yandan da kendisine biçilen bu yeni role hazırlanıyor. “İncirlik’in operasyonel kullanımı” için izin verip vermek TC devletinin elinde olan bir şey değildir. Bu, ona dayatıldığına hemen yelkenleri suya indirecek ve emre amade bekleyecektir. Önümüzdeki günlerde Türk-ABD heyetleri Türkiye’de bir araya gelecekler ve İncirlik konusu karara bağlanacak. ABD, şimdiden İncirlik’te yeni iki cephanelik inşa etmeye başlamış bile. Durum hiç de bazılarının söylemeyi sevdiği gibi “Türkiye-ABD stratejik ortaklığı” değildir. Bunun adı, Türkiye’nin ABD’ye olan stratejik bağımlılığıdır. Ve bunu değiştirecek herhangi bir gelişmenin olması beklenmemelidir. Tam tersine olaylar bunu güçlendirecek yönde gelişecektir. Türkiye ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nde saldırıların merkez üssü olma hazırlığındadır. Sadece söz konusu olan kendini ağırdan satma çabasıdır. Hükümet sözcüsü Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in “*Bölgedeki gelişmelerde devamını zaruri kalmaktadır*” diyor. “*Bölgedeki gelişmeler*” artık herkesin malumu. ABD’nin Irak’ta içine düştüğü durumdan kurtulma çabası ve Türkiye’nin Kürt Halkı’nın özgür-

lük mücadelesinden duyduğu korku bu “gelişmeler”in kısa özetidir. Irak’ta bir yandan halk direniş savaşı güçlenirken bir yandan da Kürt Halkı’nın özgürlük istemi yükseliyor.

Yeni Hedef: İRAN

“Küresel zorba” ABD’nin, İran’a yönelik tehditleri giderek yeni hedefi belirginleştiriyor. Bush’un İran’ı “dünyanın en büyük terör sponsoru” olarak tanımlaması niyetlerini açıkça ortaya koyuyor. Rice’in Fransa temaslarında İran’a, sanki son bir şans verilecekmış gibi ko-

nuşması Pentagon’da haritalar başında yapılan planların diplomasi koridorlarında dile getiriliş şeklidir. ABD, Irak operasyonu öncesinde de Avrupa’nın sözlerini dikkate aldığını gösterme çabası içinde olmuştur ama daha sonra Avrupa bu operasyona açık destek vermeyince hiçbir şeye kulak asmamıştı. Şimdi olan, bundan farklı bir şey değildir. ABD, diplomatik ve politik hazırlıklarla tamamladıktan sonra saldırmaktan geri durmayacaktır.

Şimdi ABD, Türkiye’yi bu mayınlı tarlaya sürme hazırlığı içindedir. Rice’in Abdullah Gül’le yapılan görüşmede üslubunun yumuşaklığı ne Türkiye’nin “kırmızı çizgileri”dir ne de bazılarının sandığı gibi “%82 terbiyesi” (Türkiye’de yapılan bir anketle halkın %82’sinin ABD karşıtı olduğu görülüyor). Bu tamamen mayınlı tarlaya sürülecek olanın önüne konulmuş ot demetidir. Kuru kuruya olmayacağı da düşünülmüş olacak ki ABD, Türkiye’ye “insan hakları ve ekonomik istikrara destek” ve “NATO kapsamında faaliyetler için” 35 milyon dolarlık bir yardım sunuyor. ABD, Türkiye’ye muzdarip olduğu devrim belasından korkmaması gerektiğini salık veriyor böylece. Herkes “savaşın her yerde yol açtığı açlık ve yıkımın devrimci durum demek” olduğunu biliyor ve şimdiden savaş için hazırlanırken buna karşı önlemlerini alıyor.

ABD, kendi sağlık harcamalarından kesmek suretiyle askeri harcamaları için ayırdığı miktarı artırma yoluna gidiyor. Bu yıl askeri harcamalarını 419.3 milyar dolara çıkarmayı planlıyor. Savaş ekonomisinin kitleleri nasıl bir yoksulluğa ve sefalete ittiği biliniyor. “*Kapitalizm öylesine ağır ve acılı bir çöküşe yol açmıştır ki, artık herkes için şu tamamen açıktır: bir dizi zorlu ve kanlı devrim olmadan bugünkü savaş sona eremez.*” (Lenin) Dünyanın başına bela olan ABD emperyalizminin ve onun tüm insanlığa karşı başlattığı 3. Dünya Savaşının, tarihin karanlıklarına gömülmesi için artık devrimden başka bir yol kalmamıştır. Devrim, şimdi yalnızca insanlığa daha mutlu yaşayacağı bir gelecek sunmak için bir gereklilik değil, aynı zamanda insanlığın yıkımını engellemek için bir zorunluluk halini de almıştır.

Türkiye ve Kürdistan’ın proletaryası, olası bir savaşta “kendi” hükümetlerinin yenilgisi için çalışmak ve devrimci iç savaş yükseltmek zorundadırlar. Savaşa, savaşın insanlığa getireceği yıkımlara karşı çıkmanın, dünya üzerinde kalıcı barışı sağlamanın başka bir yolu kalmamıştır. Şimdi artık, eğer savaş kaçılmaz hale gelecek olursa bu savaştan devrimci ayaklanmalar için yararlanmak, tek düşüncemiz olmalıdır.

YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Son süreçte işçi ve emekçiler üzerindeki saldırılar yoğunlaşıyor. Bunun doğal sonucu olarak da işçi eylemlilikleri gün geçtikçe artıyor ve militan bir tarz alıyor. SEKA'daki işçilerin direnişi ardından tüm Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında gelişen dayanışma eylemleri ve TEKEL işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri işçi ve emekçilerin gündemlerinde belirleyici rol oynuyor.

Son olarak BES (Büro Emekçileri Sendikası) aldığı eylem kararlarıyla bu zincirin bir halkasını oluşturuyor. Bu eylemlerden sonuncusu da 25 Şubat'ta Ankara'da yapıldı. Kararlı ve disiplinli bir tavrın sergilendiği eylem, emekçilerin bundan sonraki eylemlerinde sendika tabanının sendika yönetimine rağmen eylemlerde belirleyici olacağına göstergesiydi.

25 Şubat'ta BES emekçilerinin Ankara'da merkezi bir eylem yapacakları haberi üzerine, bizler de İzmir'den genç emekçiler olarak destek vermek için BES'li emekçilerle birlikte yola çıktık.

25 Şubat sabahı Ankara sokaklarındayız. Hipodrom'da oluşturduğumuz düzenli kortejlerle gençlik parkına doğru yürüyüşe geçtik. Ankara sokaklarında emekçilerin sloganları yankılanıyor; “Yaşasın Örgütlü Mücademiz”, “Sözleşmeli Köle Olmayacağız”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”!...

Gençlik Parkı'na ulaştığımızda çevik kuvvet polisleri önümüze barikat kuruyor. Aynı zamanda Gençlik Parkı içerisindeki kitlenin de önü barikatla kesilmiş durumda. Tüm şubeler daha tam olarak buluşma yerine gelmemişler. Kısa bir bekleme sonrası Ankara 1 ve 2 nolu şube kortejleri görülüyor ve barikatlar kararlılıkla teker teker

aşılıyor. Barikatlar aşılırken kitlenin içerisinde “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak”, “Emekçiler İktidar İçin Savaşalım” sloganları duyuluyor.

Barikatların açılmasından sonra Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca kitle coşkuyla ilerliyor ve Ankara halkını zafer işaretleri ve sloganlarla selamlıyor. Çevredeki insanlar alkışlarla, yanımızda olduklarını söyleyerek kitleye desteklerini gösteriyorlar.

Yürüyüş güzergahı boyunca; “Dün SEKA'da Bugün TEKEL'de Savaşa Savaşa Kazanacağız”, “Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği”, “Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey Emekçinin Olacak!”, “Bütün İktidar Emekçinin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar!” sloganlarını coşkulu ve gur bir şekilde emekçilere ulaştırıyoruz.

Ayrıca yol üzerindeki bir köprüye yaklaştığımızda “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” “Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği” ve “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara” sloganları duyuldu.

Kızılay'a geldiğimizde polis panzerleri yolu kesmiş bir şekilde bekliyorlar. Burada yapılan konuşmalar sonrası 30 kişilik bir grup başbakanlığa giderek dilekçeleri verdiler. Eylem, “4 Mart'ta Grevdeyiz” sloganlarıyla bitirildi.

Bizler eylem bitimi sonrası ellerimizde bayraklarımızla Abdi İpekçi Parkı'nda 519 gündür çadır kuran TAYAD'lı aileleri ziyaret ederek Ankara eylemini bitirdik. **YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir'den Genç Bir Emekçi

16 Şubat Çarşamba günü TEKEL'in özelleştirilmesi kararının geri çekilmesi için Emek Platformu tarafından bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Unkapanı'nda bulunan TEKEL Genel Müdürlüğü önünden başlayan yürüyüş sendikaların yanı sıra sosyalist dergi çevreleri ve DKÖ'ler destek verdi. Genel Grev biçiminde yapılacağı söylenen eylemin basın açıklamasıyla geçirilmesinin düşünülmesinden dolayı Türk-İş'in 16 şubesi eyleme katılmadı. Buna ilişkin KESK başkanı Sami Evren Emek Platformu adına yaptığı yazılı açıklamada “Genel grev kararı almalarının platform bileşenleri açısından zor olduğunu” söyledi.

Polisin yoğun önlemleri altında başlayan yürüyüşe Mücadele Birliği “Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım” pankartıyla katıldı. Ayrıca yürüyüş sırasında Mü-

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK

cadele Birliği kortejinden “Dün SEKA'da Bugün TEKEL'de Savaşa Savaşa Kazanacağız”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Bütün İktidar Emekçinin Olacak”, “Dünya Emekçinin Olacak”, “Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri” sloganları yükseldi.

Sarçahane Parkı'na gelindiğinde kortejler alandaki yerlerini aldılar. Mücadele Birliği Pankartı alanın hakim bir yerinde tüm işçi ve emekçilere izlenilmesi gereken yolu gösteriyordu.

Sendikacıların konuşmaları sık sık sloganlarla kesildi. Mücadele Birliği kortejinden “Kahrolsun Sarı Sendikacılık Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri” sloganı yükseldi. Sendikacıların konuşmalarından sonra eylem, her zamanki bildik halay görüntüleriyle sona erdi. Alanda duyulan en son Mücadele Birliği kortejinden atılan “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak” sloganı oldu.

DİK'TEN SEKA İŞÇİLERİ İÇİN TAKSİM'DE EYLEM

İzmit SEKA fabrikasında direnişi sürdüren işçilerin ailelerine 18 Şubat'ta polislin saldırısını protesto etmek ve SEKA işçilerinin yalnız olmadığını göstermek amacıyla Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. Saat 11'de "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey EmegİN Olacak" pankartı açan DİK'lilerin ellerinde; üzerinde DİK amblemi bulunan dövizler vardı. "SEKA İşçileri Yalnız Değildir" diyordu DİK'liler. SEKA işçilerinin ekmeçleri ve onurları için savaştıklarını haykırıyorlardı. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunun onların kendi ellerinde olduğunu, saldırılar karşısında devrim ve iktidar için mücadele etmek gerektiğini söylüyordu DİK'liler.

Basın açıklaması sürerken çevik kuvvet polisleri DİK'lilere saldırdı. Sermayeye nasıl hizmet ettiklerini göstermenin telaşına düşmüşlerdi. DİK'liler saldırıyı sloganlarla karşıladılar.

Saldırıları çevik kuvvet otobüsünde de devam etti. DİK'lilerin saldırıya saldırıyla karşılık vermesi üzerine pencereleri kapatıp gaz maskelerini takarak DİK'lilere gaz sıkıldılar. Buna karşılık içerden DİK'lilerin "Nazilerden hiçbir farkımız yok" diyen sesleri duyuldu. Gözaltına alınıp emniyete götürülen DİK'liler daha sonra sağlık kontrolü için Haseki Hastanesi'ne götürüldüler. Hastane bahçesinde bulunan insanlara propaganda yapan DİK'liler, SEKA'nın sesini her yerde duyurdular. SEKA işçilerinin yalnız olmadığını gösteren DİK'liler daha sonra serbest bırakıldı.

SEKA İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

SSK'nın Özelleştirilmesine Karşı İzmir İşçi ve Emekçilerinden Eylem

İşçi sınıfının ve emekçilerin hareketlenmesiyle doğru orantılı ilerleyen bir saldırı furçası var. En son SSK'ların özelleştirilmesinin netleştiği günlerde İzmir'de pek çok eylemin yapılması kararı alındı.

İzmir'de 16 Şubat 2005 tarihinde yapılması planlanan eylem SSK'ların satılmasıyla ilgiliydi. Bunun da bildik eylemlerden biri olacağı sanılıyordu. Saat 15.30 sıralarında Basmane Meydanı'nda toplanmaya başlandı. Katılımcıların sayısı sürekli olarak artıyordu, kitle arttıkça coşku da doruğa ulaştı. Sendikalar adına konuşanlar, polisleri, panzerleri hedef alan ajitasyonlara başladılar. Karamsar hava bir anda dağılmaya başladı, eylem insanların kanını ateşledi.

İlk konuşmaların ardından AKP'nin önüne siyah çelenk bırakıldı. Ve yürüyüş kolu oluşturuldu. Pankartlar, dövizlerle katılımcıların tamamı Tepecik SSK'nın önüne doğru yürüyüşe geçti.

Bu coşkulu havada yürüyüş başladı. İlk

başta tehditler savuran Güvenlik Şube Müdürü, kalabalığı ve kararlılığı görünce yürüyüşe müdahale edilemeyeceğini açıkladı. Bu sırada atılan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey EmegİN Olacak" sloganı işçi ve emekçilerin desteğini topluyordu.

Bu coşkuyla yürünerek sloganlarla SSK'nın önüne gelindi. Kitlenin bir kısmı içeriye girmişti ki, gövde gösterisi yapma isteğinden olacak, çevik kuvvet SSK'nın kapısına barikat kurdu. Ama dertleri çatışmak değildi gördüğü kadarıyla. Ama işçi-emekçiler uzlaşma tartışmalarına bile fırsat vermeden barikata yüklenerek polisleri devirdi. Çılgına dönen, dayak yiyen çevik kuvvet, önlerine gelene cop sallamaya başladı. Bu esnada muhabirimiz de saldırıya uğradı. Ama işçi-emekçiler geri adım atmıyordu. İşin büyüyeceğini anlayan emniyet, çevikleri geri çekti ve kitle SSK'nın içine girecek eylemini burada sürdürdü. Bir saat kadar kalınan SSK'dan daha sonra, sağlık emekçileri dışındaki gruplar çıkmaya başla-

dı. Sağlık emekçileriye sabaha kadar hastanede eylemi sürdürdü.

Bu eylem, İzmir'de uzun bir süredir, "kitle, çatışmaya hazır değil" diyen oportünist ve reformist hareketlere, işçi ve emekçilerden iyi bir yanıt oldu.

**Y.E. Mücadele Birliği/
İZMİR**

SALDIRILARA KARŞI İŞÇİLERİN SAVAŞI

Son süreçte işçi ve emekçiler üzerindeki saldırılar yoğunlaşıyor. Bunun doğal sonucu olarak da işçi eylemlilikleri gün geçtikçe artıyor ve militan bir tarz alıyor. SEKA'daki işçilerin direnişi ardından tüm Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında gelişen dayanışma eylemleri ve TEKEL işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri işçi ve emekçilerin gündemlerinde belirleyici rol oynuyor.

Son olarak BES (Büro Emekçileri Sendikası) aldığı eylem kararlarıyla bu zincirin bir halkasını oluşturuyor. Bu eylemlerden sonuncusu da 25 Şubat'ta Ankara'da yapıldı. Kararlı ve disiplinli bir tavrın sergilendiği eylem, emekçilerin bundan sonraki eylemlerinde sendika tabanının sendika yönetimine rağmen eylemlerde belirleyici olacağını göstergesiydi.

25 Şubat'ta BES emekçilerinin Ankara'da merkezi bir eylem yapacakları haberi üzerine, bizler de İzmir'den genç emekçiler olarak destek vermek için BES'li emekçilerle birlikte yola çıktık.

25 Şubat sabahı Ankara sokaklarındayız. Hipodrom'da oluşturduğumuz düzenli kortejlerle gençlik parkına doğru yürüyüşe geçtik. Ankara sokaklarında emekçilerin sloganları yankılanıyor; "Yaşasın Örgütlü Mücademiz", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak"!!...

Gençlik Parkı'na ulaştığımızda çevik kuvvet polisleri önümüze barikat kuruyor. Aynı zamanda Gençlik Parkı içerisindeki kitlenin de önu barikatla kesilmiş durumda. Tüm şubeler daha tam olarak buluşma yerine gelmemişler. Kısa bir bekleme sonrası Ankara 1 ve 2 nolu şube kortejleri görülüyor ve barikatlar kararlılıkla teker teker aşıyor. Barikatlar aşılrken kitlenin içerisinde

"Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Emekçiler İktidar İçin Savaşalım" sloganları duyuluyor.

Barikatların açılmasından sonra Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca kitle coşkuyla ilerliyor ve Ankara halkını zafer işaretleri ve sloganlarla selamlıyor. Çevredeki insanlar alkışlarla, yanımızda olduklarını söyleyerek kitleye desteklerini gösteriyorlar.

Yürüyüş güzergahı boyunca; "Dün SEKA'da Bugün TEKEL'de Savaş Savaş Kazanacağız", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar!" sloganlarını coşkulu ve gur bir şekilde emekçilere ulaştırıyoruz.

Ayrıca yol üzerindeki bir köprüye yaklaştığımızda "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği" ve "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları duyuldu.

Kızılay'a geldiğimizde polis panzerleri yolu kesmiş bir şekilde bekliyorlar. Burada yapılan konuşmalar sonrası 30 kişilik bir grup başbakanlığa giderek dilekçeleri verdiler. Eylem, "4 Mart'ta Grevdeyiz" sloganlarıyla bitirildi.

Bizler eylem bitimi sonrası ellerimizde bayraklarımızla Abdi İpekçi Parkı'nda 519 gündür çadır kuran TAYAD'lı aileleri ziyaret ederek Ankara eylemini bitirdik.

YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

İzmir'den Genç Bir Emekçi

16 Şubat Çarşamba günü TEKEL'in özelleştirilmesi kararının geri çekilmesi için Emek Platformu tarafından bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Unkapanı'nda bulunan TEKEL Genel Müdürlüğü önünden başlayan yürüyüş sendikaların yanı sıra sosyalist dergi çevreleri ve DKÖ'ler destek verdi. Genel Grev biçiminde yapılacağı söylenen eylemin basın açıklamasıyla geçirilmesinin düşünülmesinden dolayı Türk-İş'in 16 şubesi eyleme katılmadı. Buna ilişkin KESK başkanı Sami Evren Emek Platformu adına yaptığı yazılı açıklamada "Genel grev kararı almalarının platform bileşenleri açısından zor olduğunu" söyledi.

Polisin yoğun önlemleri altında başlayan yürüyüşe Mücadele Birliği "Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım" pankartıyla katıldı. Ayrıca yürüyüş sırasında Mü-

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK

cadele Birliği kortejinden "Dün SEKA'da Bugün TEKEL'de Savaş Savaş Kazanacağız", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Dünya Emegin Olacak", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri" sloganları yükseldi.

Sarçhane Parkı'na gelindiğinde kortejler alandaki yerlerini aldılar. Mücadele Birliği Pankartı alanın hakim bir yerinde tüm işçi ve emekçilere izlenilmesi gereken yolu gösteriyordu.

Sendikacıların konuşmaları sık sık sloganlarla kesildi. Mücadele Birliği kortejinden "Kahrolsun Sarı Sendikacılık Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri" sloganı yükseldi. Sendikacıların konuşmalarından sonra eylem, her zamanki bildik halay görüntüleriyle sona erdi. Alanda duyulan en son Mücadele Birliği kortejinden atılan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganı oldu.

İşçi Sınıfı Saldırılarına Karşı İKTİDAR İÇİN SAVAŞMALIDIR

aSEKA işçilerinin, geçtiğimiz yılın Aralık ayının ortalarında başlattıkları eylem, geldiği aşama itibariyle, Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir devrimci kitle eylemi dalgası başlatmış durumda. İşçi sınıfının devrimci kitle eylemleri işgaller, gösteriler biçiminde İzmit'ten başlayarak, dalga dalga Kürdistan'a kadar yayıldı. Bu süreçte, işçi sınıfının ortaya çıkan yeni bir devrimci eylem biçimine yaklaşım tarzını bir kez daha görmüş olduk. İşçiler, sonuç alacağını düşündükleri yeni bir eylem biçimi bir yerde ortaya çıktıktan sonra onu hemen benimliyor ve yaşama geçiriyorlar.

SEKA işçilerinin önce fabrikayı işgal, işyerini terk etmeme sonra da kendini fabrikaya kapatma biçiminde gelişen eylemleri, diğer fabrika işçileri tarafından hemen benimsendi. TEKEL işçileri bu konuda başı çektiler. SEKA işçilerinin geliştirdiği eylem biçimini hemen benimseyerek, Adana TEKEL, İstanbul Cevizli TEKEL ve daha pek çok yerde işçiler fabrikaları işgal eylemleri başlattılar. TELEKOM, TÜPRAŞ, PETKİM, liman işçileri gözlerini önce SEKA'ya sonra TEKEL işçilerine çevirmiş bekliyorlar.

Devrimden ve her türlü devrimci gelişmeden umudunu kesmiş sosyal reformistleri yani ölüleri bile ayağa kaldıran, onları silkeleyip canlandıran işçi sınıfının bu yeni devrimci kitle eylemi dalgası, duru gökte çakan bir şimşek değil. Böyle bir eylem dalgası, devrimci kitle eylemlerinde böyle bir kabarma için gereken koşullar, uzun süredir, Türkiye ve Kürdistan'da birikiyordu. Bu nicel birikimin belli bir olgunluk aşamasından sonra nitel bir sıçramaya dönüşmesi kaçınılmazdı. Sosyal reformistler bugün işçi sınıfının kabaran eylem dalgası karşısında bunca şaşkınlığa düşmüşlerse, bu gerçeği kavramamış olmalarındandır. Sosyal reformistlerin içine düştükleri şaşkınlığı görmek için onların yayın organlarına şöyle bir göz

atmak yeterlidir.

Son eylem dalgası, işçi sınıfının bir başka önemli özelliğini bir kez daha gösterdi. İşçiler, bir yerde ortaya çıkan eylem biçimini örnek almakla kalmıyorlar. Aynı zamanda eylemdeki arkadaşlarının kararlılığını da örnek alıyorlar. Dahası, bu kararlılığı daha ileri bir noktaya taşıyorlar. SEKA işçilerinin, "SEKA'dan Ancak Ölümüz Çıkar!" cümlesiyle özetlenen kararlılıkları, diğer fabrikaların işçileri tarafından derhal örnek alındı. Adana TEKEL işçileri, Başbakanı taşıyan otobüsün önüne yatıp yol keserek; Tokat TEKEL işçileri karayolunu işgal ederek, başka fabrikaların işçileri fabrika işgalleri yaparak SEKA işçilerinin kararlılığını örnek aldıklarını gösterdiler.

Mücadele Birliği Genişliyor

İşçi sınıfının son eylem dalgasının ortaya çıkardığı bir diğer olgu, işçilerin mücadele birliğinin pratikte ortaya çıkıyor olmasıdır. İşçi sınıfının farklı farklı bölükleri kendi istemlerini de öne sürerek, ama asıl olarak birbirlerine destek amacıyla eyleme geçtiler. Böylece sosyal reformistlerin burjuva sendikacılarla birlikte uzun yıllar savunageldikleri "İşçilerin Birliği" sloganı yerine, işçi sınıfı, Leninist Parti'nin "İşçilerin Mücadele Birliği" sloganıyla ifade edilen perspektifiyle hareket edeceğini göstermiş oldu.

İşçi sınıfı içinde "İşçilerin Birliği" burjuva sloganının değil "İşçilerin Mücadele Birliği" sloganıyla ifade edilen Leninist düşüncenin yayıldığını artık sosyal reformistler de itiraf etmeye başladılar. Şüphesiz bu, bir devrimci komünist parti olarak, Leninist Parti için son derece önemli bir gelişmedir. Bir komünist partinin düşünce ve sloganlarının işçi sınıfı saflarında, eylemin içinde hayat bulmasından daha önemli ne olabilir.

Leninist Parti açısından son derece önemli olan bu noktaya şöyle bir vurgu yap-

tıktan sonra, şimdi işçi sınıfı saflarında mücadele birliğinin nasıl yayıldığını çok kısa bir özetle gösterelim:

SEKA işçilerinin fabrika işgalini kırmak için polis cop ve gaz bombalarıyla işçilere ve ailelerine saldırıyor. Bu saldırı üzerine, işçiler geri çekilmek yerine eylemleri yayıyorlar. Bitlis ve Malatya TEKEL işçileri kendilerini fabrikaya kapatıyorlar. Tokat TEKEL işçileri anayolu işgal ediyorlar. Adana TEKEL işçileri Başbakanın yolunu onu taşıyan otobüsün önüne yatarak kesiyorlar. Polis buna cop ve gaz bombalarıyla yanıt veriyor. Bunun üzerine işçiler gözaltına alınan arkadaşları serbest bırakılana kadar fabrikayı işgal ediyorlar. Polis, gözaltına alınanları ertesi gün serbest bırakmak zorunda kalıyor.

Bu gelişmeler üzerine İstanbul Cevizli TEKEL işçileri eyleme geçiyorlar. Önce Sığara bölümünde başlayan eylem, aynı gün Yaprak Tütün ve Ambalaj bölümlerine sıçırıyor. İşçiler hem SEKA'ya destek hem de TEKEL'in özelleştirilmesine karşı eylem yaptıklarını açıklıyorlar. Aynı günlerde, Malatya TEKEL ve Bitlis TEKEL işçileri yine aynı gerekçe ve taleplerle harekete geçiyorlar. Bunlarla birlikte TELEKOM, Şeker Fabrikaları, TÜPRAŞ, Aliğa PETKİM ve Liman İşçileri eyleme geçiyorlar. Böylece eylemler, farklı iş kollarına yayılma eğilimi içine girmiş oldu. Bu arada BES işçileri, 22 Şubat'ta başlattıkları İstanbul'dan Ankara'ya yürüyüş eylemini 4 Mart'ta işkolu düzeyinde iş bırakma eylemiyle noktalayacaklarını açıkladılar.

Bu tablonun daha iyi anlaşılabilmesi için, iki noktayı vurgulamak gerekir. Birincisi, bütün bu eylemler altı-yedi gün gibi kısa bir zaman aralığında gerçekleşti. Her eylem başka eylemi, her fabrika başka fabrikayı tetikleyerek harekete geçirdi. İkinci nokta ise şu: İşçi eylemleri burjuva sendikacıların her türlü engelleme,erteleme zamana yaya-

rak tavsatma taktik ve çabalarına karşın yarıydı. 16 Şubat'ta Emek Platformu'nun çağrısıyla yapılan eylemlerin son derece sönük geçmesinden birkaç gün sonra işçiler hemen her yerde eyleme geçtiler. İşçiler, burjuva sendikacıları ve burjuva sendikaları aşkıları, onların etkisinden kurtuldukları yer ve zamanda daha ileri gidebiliyorlar.

Burjuva sendikacıların işçi sınıfı hareketi karşısındaki rol ve görevleri artık biliniyor. Onların başlıca görevi, varlık nedeni, işçileri devrimci eylemlerden, devrimci hareketlerden, devrimci düşüncelerden mümkün olduğunca uzak tutmak; hareketi düzen sınırları içinde, ekonomik mücadele zemininde tutmak, işçileri bölmek, aralarındaki dayanışmayı parçalamak, ortadan kaldırmaktır. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki bu uzantıları artık o derece teşhir olmuşlar ki, yakın zamana kadar Emek Platformu'nu yere göğe sığdıramayan sosyal reformistler dahi artık ona sahip çıkamaz hale geldiler. Dahası, şimdi burjuva sendikacılarla birlikte batmamak için, dün önlerinde diz çöktükleri adamları yani Emek Platformu'nu bugün, "Mücadeleyi kontrol altında tutmakla" suçuyorlar.

Sosyal reformistlerin dün önlerinde diz çöktükleri adamları bugün "sendika üst bürokrasisi" diye nitelendirmeleri ya da Leninistlere ait bir kavram olan "Burjuva sendikacılık"la suçlamaları şu bakımdan önemli: Demek ki işçiler burjuva sendikacıların örgütsel ve politik etkilerinden giderek ve hızla kurtuluyor; onların denetiminden çıkıyorlar. İşçi sınıfı hareketinin devrimci bir atılımı için bunun ne kadar önemli olduğunu anlamak burjuva sendikacıların bu hareketin öndeki en büyük engel olduğunu kavramaya bağlı.

Burjuva sendikacıların çok çeşitli ve son derece ustaca engellemeleri olmasaydı işçi sınıfı hareketinin bugünle kıyaslanmayacak derecede gelişmiş olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Sosyal reformistlerin önlerinde diz çöktükleri burjuva sendikacıların burjuvaziye hizmetleri işte böylesine büyük. Ne var ki, nesnel koşullar işçi sınıfı hareketini ileriye doğru ittikçe sosyal reformistlerle burjuva sendikacıların etki gücü gittikçe azalıyor. İşçi sınıfının yeni eylem dalgası ve her tarafta mücadele birliğinin gelişmesi bunun tartışılmaz kanıtıdır.

Yeni Dönemde Yeni Görevler

İşçi sınıfının Türkiye ve Kürdistan'da gelişen yeni eylem dalgası iç savaş sürecinde yeni bir döneme girilmekte, hatta girilmiş olduğunu gösteriyor. Bu yeni dönemin temel özelliklerinden birisi, toplumun uzlaş-

maz iki sınıfının birbirlerine karşı daha kararlı savaşıacakları bir dönem olmasıdır. Burjuvazinin icra komitesi olarak çalışan hükümet, kararlılığını Başbakanın ağzından ilan etmiş bulunuyor: "Gelinen noktadan geri adım atılmayacak". Buna karşılık, karşı tarafın, yani proletaryanın şimdilik sözcülüğünü üstlenecek kadar ileri atılan SEKA işçileri de proletaryanın kararlılığını ilan etmiş durumdadır: "Bizim buradan ancak ölmüz çıkar!"

Proletaryanın kararlılığının burjuvazinin kararlılığından farkı şu ki, proletaryanın bir yerde ortaya çıkan kararlılığı çok kısa zamanda bütün güçlere yayılıyor ve bilinçte bir sıçrama yaratıyor. Bu, proleter iç savaşın burjuva iç savaştan en üstün yanlarından biridir. SEKA işçilerinin "Buradan ancak ölmüz çıkar" sözleriyle özetlenen kararlılıklarının nasıl bir etki yarattığını, işçilerinin "SEKA işçisi kılıncımı çaktı, TEKEL işçisi Türkiye'yi yangın yerine çeviriyor" diyen TEKEL işçilerinin sözlerinden gördük. Aynı kararlılığın işçi sınıfının ezici bir çoğunluğunu etkisi altına aldığından kuşku yok.

Dar kafalı sosyal reformistler ve onlardan pek bir farkı kalmayan oportünistler bunun gelip geçici bir durum olduğunu düşünmekle ne kadar yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklar. Toplumda birbiriyle kesin savaşa tutuşmuş sınıfların kararlılığı geçici bir durumu ifade etmiyor. Çünkü bu kararlılık, Türkiye tekelci kapitalizminin çok yönlü, derin ve kalıcı bunalımı gibi bir maddi temelden besleniyor. Yani savaşın tarafların kararlı olmalarının güçlü bir maddi temeli var. Tekelci burjuvazi ilişkiler yumağı içinde sallanan ve sarsılan düzenini ayakta tutmak için proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların yaşam koşullarına, varlık koşullarına saldırmaktan başka çare bulamıyor. Emekçi sınıflar ise, yaşamda kalabilmek için burjuvazinin saldırılarına karşı koymaktan, onu iç savaşta yenmekten başka bir alternatifine sahip değil. Bu anlamıyla her iki sınıf da geri dönüşsüz bir yola girmiş bulunuyorlar.

Bu nesnel koşullar, proletarya ile burjuvazi arasındaki iç savaşın, kendi mantığına uygun olarak, taraflardan birinin yere serilmesine kadar süreceğini gösteriyor. Sosyal reformistler ve burjuva sendikacılar gibi burjuvazinin proletarya içindeki uzantılarının varlığı bu savaşta burjuvazinin avantajlarıdır. Ancak iç savaşın mantığı bu uzantıları giderek etkisiz hale getiriyor. Buna karşılık, proletaryanın yaşam savaşı, ayakta kalma savaşı veriyor olması bu sınıfı mücadele içinde birleştiriyor, proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak Leninist Parti'nin

düşüncelerinin benimsenmesine uygun zemin yaratıyor, onun çalışma alanını genişletiyor. Leninist Parti genişleyen çalışma alanının yarattığı boşlukları ancak yeni ve taze güçlere dayanarak kapatabilir. Bu bakımdan, işçiler, özellikle de genç işçiler arasından yeni ve taze güçleri saflara katmak, onlara dayanmak, bu güçlere inisiyatif tanımak son derece büyük bir önem kazanmıştır.

Leninist Parti güçleri, pratik politikalarının temelini iktidarın fethini koymuş olmaları geçeğine uygun olarak, iç savaşın gelinen aşamasında karşılarına çıkacak yeni örgüt biçimlerine her bakımdan hazırlıklı olmalı. Bu örgüt biçimleri komite, konsey ya da başka bir isim altındaki yarı-legal kitle örgütleridir. Bir süredir sınıf mücadelesinin içinde zaten ortaya çıkmakta olan bu tip örgütler, giderek yaygınlık kazanmaktadır. Bugünün mücadele örgütleri olarak karşımıza çıkan komite ve konseyler yarı-ayaklanma ve iktidar organlarına dönüşeceklerdir. Leninist Parti, mücadele-ayaklanma-iktidar organları olarak komite ve konseylerin gerekliliğini yıllar önce görmüş olmanın pratik ve düşünsel avantajlarına sahip. Fakat bu, rehavete kapılmanın gerekçesi yapılamaz. Aksine, gelişmeler çok hızlı olduğu için, Leninist Parti güçleri, sahip oldukları bu avantajları daha hızlı, daha enerjik bir çalışmanın kaldırıcıları olarak kullanmak zorundalar.

Devrimci İşçi Komiteleri, şimdi her yerde pıtrak gibi açan işçi komiteleri konusunda bize büyük bir avantaj sağlıyor. Ortaya çıktıkları yerde bu komitelerde yer almak, olmazsa en azından etkilemek; olmadıkları yerlerde kurulmalarına önyak olmak, işçileri bu konuda aydınlatıp ikna etmek, deney aktarımı yapmak yeni dönemin en önemli görevidir. Tekrar etmekte sakınca yok: Leninistler bu zor görevleri ancak işçi sınıfının yeni ve taze güçlerine, genç işçilere dayanarak çözebilirler.

İktidar dışında her şey hiç bir şeydir. İktidar ele geçirilmeden proletarya ne kendinin ne de diğer emekçi sınıfların hiç bir yaşamsal sorununu kalıcı biçimde çözemez. Bu temel düşünceyi proletarya saflarında yaymak günümüzün en acil görevidir. Burjuva sendikacıların ve sosyal reformistlerin sınıf mücadelesini düzen içinde tutma çabaları ancak bu görevin yerine getirilmesiyle etkisiz kılınabilir. Bütün iktidar proletaryanın ve müttetiklerinin ellerine... Bütün İktidar Emegün Olacak... Bu düşünce ve slogan proletaryanın saflarında yaymak için on kat yüz kat artan bir enerjiyle çalışmanın zamanı...

“Ağızındaki Dişliği Çıkar Yoksa Oğlunu Göremezsin”

Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın devrimci tutsaklar üzerindeki baskıları gün yüzüne çıkarıyor. Devrimci tutsaklara yönelik baskılar her geçen gün artıyor.

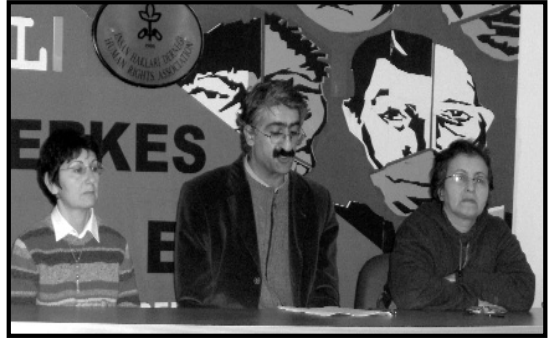
Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri, konuyla ilgili 17 Şubat günü saat 12:00'da İHD İstanbul şubesinde bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan açıklamada saldırıların kapsamlı ve çok yönlü olduğu vurgulandı. Tutsaklara yapılan yanlış tedavilerin, ölümlere yol açtığı buna rağmen cezaevi idarelerinin tutsakların sağlığına kayıtsız kalmayı sürdürdüğü vurgulanan basın açıklamasında tutsaklara gönderilen ya da tutsaklar tarafından gönderilen mektupların “uygun görülmedi” gerekçesiyle sahiplerine ulaşmadığı, hasta olan tutsaklara ilaç verilmediği söylendi.

Açıklamada, Tekirdağ F Tipi Cezaevinde bulunan Baki Yaş'a gönderilen İngilizce

metinlerin “çeviri parasını ödemediği” gerekçesiyle kendisine verilmediği vurgulandı. Bununla devrimci tutsakların yabancı

dilde yayımlanan hiçbir metni okumalarını sağlamak olduğu söylendi.

Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü'nün de katıldığı açıklamada, oğlu Serbülent Sürücü'nün görüşüne gittiğini ve türlü türlü baskılarla, engellemelerle karşı karşıya kaldığını söyledi. Görüşe giderken, duyarlı kapının öttüğünü ve bu sebeple ağızındaki dişliği çıkarması gerektiğini söyleyen jandarmalarla sert bir şekilde tartıştığını, hakaretlere maruz kaldığını söyleyen Sakine Ana; “*Bana, ağızındaki dişliği çıkar, yoksa oğlunu göremezsin diyorlar*” dedi. Serbülent Sürücü'nün zindanda olmasına rağmen polislerin eve gelerek “Serbülent nerede?” diyerek

baskı yapmaya çalıştıklarını anlattı.

Sakine Ana ayrıca tutsaklara tedavileri için ilaç verilmediğinden suç duyurusunda bulunduğunu, suç duyurusuna cevabın posta yoluyla eve tebliğ edilmesi gerektiğini ama karakol tarafından çağrılarak tebliği alabilmesi için imza atmaya zorlandığını söyledi. Kendisinin ise “bunun baskı amaçlı yapıldığını, bu nedenle imza vermeyeceğini” söylediğini belirten Sakine ana “çocuklarıma sahip çıkmaya devam edeceğim” dedi.

NATO GÜVENLİK KONFERANSI PROTESTO Edildi!

Almanya'nın Münih kentinde toplanan NATO Güvenlik Konferansı, çeşitli gösterilerle protesto edildi. 11 Şubat Cuma günü başlayan protesto eylemleri, 12 Şubat Cumartesi günü gerçekleştirilen uluslararası yürüyüşle son buldu.

11 Şubat Cuma günü, Münih kentinde düzenlenen toplantı ve seminerlerde, NATO'nun anlamı ve bugün üstlendiği rol üzerinde duruldu. Toplantı ve seminerlerin ardından, aynı gün akşamı bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüş aynı zamanda Cumartesi gerçekleştirilecek olan uluslararası yürüyüşün bir provası niteliğindedir. Polis, gün boyu düzenlenen etkinliklerde, yürüyüş öncesinde ve yürüyüş esnasında provokatif bir tutum sergiledi.

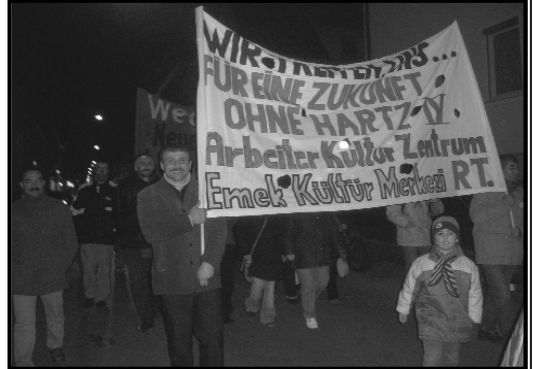
Cumartesi günü gerçekleşen uluslararası protesto yürüyüşüne yaklaşık 9 bin kişi katıldı. Çeşitli anti-faşist, anti-kapitalist ve otonom Alman gruplarının yanında, bir çok ülkeden komünist partiler, devrimci yapılar ve anti-kapitalist gruplar eyleme yerini almıştı. Filistinli gruplar, Portekiz Komünist Partisi, İran Sosyalist Partisi, Yunan Komünistleri... bunlardan bazılarıydı.

Türkiyeli grupların eyleme katılımı ise, daha önceki eylemlere göre oldukça azdı. Gerek politik içeriği, gerekse de ruh hali o-

arak, Avrupa standartlarının çok üstünde devrimci bir içeriğe sahip olan bu eyleme, Türkiyeli devrimci yapıların ilgisi düşüktü. Eylemde, TKEP/L'nin dışında MLKP ve Bolşevik Partizan pankart açtı.

Bizler, Almanya'dan Leninistler olarak, üzerinde İngilizce “Zafere Kadar Devrim” yazılı pankartımızla eyleme katıldık. Bunun dışında TKEP/L, Che ve Küba bayrakları taşıdık. Eylem süresince, pankartımız ve bayraklarımız, Alman gençleri tarafından yoğun ilgi gördüler.

Eylem boyunca emperyalizm ve emperyalist savaşlara karşı, devrimci mücadeleye davet eden sloganlar atıldı. Uluslararası devrimci dayanışma vurgusu yapıldı. Kitlenin ruh hali oldukça iyiydi. Yürüyüş baştan sona gergin bir havada gerçekleşti. Zaman zaman polislerle eylemciler arasında çatışmalar yaşandı. Leninist gençlerin de yer aldığı bu çatışmalar, eylemin sonuna kadar devam etti. Polis saldırıları ve çatışmalar esnasında, toplam 50 kişi civarında gözaltı yaşandı.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Emperyalizmin Uluslararası Terör Örgütü Nato!

Almanya'dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi, haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Bu bir 8 Mart yazısı değil sevgili okur. Ne 8 Mart'ın tarihçesinden söz edilecek, ne de emekçi kadınlar gününde neleri ön plana çıkartmak gerektiğinden. Bu, aynı kendine doğru tutma çabasıdır. Yalnızca geniş emekçi yığınlar arasında değil, en bilinçli proleter kadınların da senede bir kez gündeme getirdikleri bu sorunun çözümünü için, hemen bugünden ve bundan sonra her gün nelerin yapılması gerektiğini, birlikte düşüneceğiz. Başlangıç için son birkaç söz: "Madem ki sadece 8 Mart dolayısıyla kadın sorununun hatırlanışı eleştiriliyor; bu yazı neden şimdi çıkıyor?" türünden bir samimiyet testine de hazırdır bu yazı. Ne yazık ki bir sorun ancak, en çok gündeme geldiği günlerde dikkati çekiyor. Bu yazı, kendini okutmak için bu tarihi seçti.

KADINLARA

ACIMAYIN

Bir devrimde kadınların, çoğu zaman belirleyici rolünü, bu toprakların insanları pek bilmez. Kadını da, erkeği de... bu bilisizlikle geliyor aramıza. Kurtuluşun sosyalizmde olduğu sözü, sadece varılacak hedefi özetliyor ama emekçi kadınları eylemlere en etkin biçimde çekmenin yollarını açıklamıyor. Hemen bugünden yapılması gereken, değişmesi gereken o kadar çok şey var ki, "Biz yapıyoruz vallahi" deyip, göğsünü yumruklayanlara kolay inama. Bu konuda ölçüt, eylem alanlarıdır. Ve bir gün sana, bu ülkede devrim neden olmuyor diye soracak olanlara şu cevabı hazırla: çünkü, emekçi kadınları devrimin politik mücadele arenasına çekmek için pek ama pek az şey yaptık da, ondan. Oysa tarih, bu görevi başarıları devrimle ödüllendiriyor.

Ekim Devrimi'nin genel bir provası olan 1917 Şubat Devrimi, kadınların açlık yürüyüşüyle patlak vermişti. Paris Komünü'nde kadın-

Öyleyse, sevgili okur; ne "ilkel-komünal toplumdandır..." ile başlayıp, "bu sorunun çözümü sosyalizmedir" ile biten bir tarih dersine hazırlan ne de yaşadığımız topraklarda emekçi kadınların öne çıkması üzerine analiz bekle. Bunları zaten biliyorsun. Eğer henüz bilmiyorsan, tam da bu konularda yazılmış makalelerden bolca var. Fakat şunu bil ki, bu konuda henüz yolun başındayız, kaplumbağa adımlarıyla ilerliyoruz. Hızlanmamız gerek; ayaklarımızdaki pasları, sırtımızdaki kamburları atmamız gerek.

Bu bir yolculuk davetidir sana. Ama, ilkel-komünal toplumun köylerinde dolaşmayacağız, kadının kurtuluşunun maddi zeminlerini yaratan modern sanayinin gürültülü atölyelerinde de... Bu yolculuk mahalle aralarında, eylem alanlarında, emekçi evlerin içinde ve en önemlisi, kendi içinde ey okur, senin iç dünyanda olacak. Alışkanlıklarında, milyonlarca kez tekrarlanan tekrarlanan bize öğretilen düşünce kalıplarında, ön yargılarda dolaşacağız. Meraklanma, öyle upuzun bir tren yolculuğu gibi değil ama, belki kısa bir müze gezisi gibi. Bu yazı bittiğinde, sen yolculuğuna devam etmelisin.

Gel, önce eylem alanlarına gidelim. En kalabalık, en etkili olanların birinden başlayalım. 20 Kasım büyük işçi mitingini hatırlıyorsun değil mi? O eylem alanında ne kadar kadın vardı? Sayabilseydin, çok uzun ve zahmetli bir iş olmazdı; çünkü öylesine az sayıdaydılar. Emekçi bir kadın, kendisi bizzat çalışan bir işçi olsa bile, eylem alanına eşini, kardeşini, evladını gönderiyor, O evinde kendi işiyle uğraşmaya devam ediyor. Hükümete karşı politik bir eyleme damgasını vuran proletarya, emin ol bu savaşı kazanmak için çok çok uğraşacak. Çünkü, emekçi kadınları eylem alanına çekememiş. Oysa bir de SEKA eylemine bak! Sokak eylemlerinde ne de çok kadın vardı değil mi? Pendik-Aydos'ta barikatları kuranlar, yine en başta kadınları. Demek ki, gerçekten bir ölüm-kalım sorunu varsa, gerçekten devrimci bir eylem varsa, orada emekçi kadınlar da var. Bu, yaşamın bize öğrettiği bir derstir. Proleter bir kadın hareketini hangi zeminlerde geliştirebileceğimize dair bir ders. Toplumun en ezilen kesimlerinin, gerçek bir devrimci eyleme adeta içgüdüsel bir eğilim duymalarında şaşılacak hiçbir yan yok.

Eylem alanlarındaki kısa gezimizi sürdürelim. Aynı bu kez kendimize tutalım sevgili okur. Biliyorsun ki, bizde eylemler sert-kavgalı geçer. Polis tehditlerine pabuç bırakılmaz. O yüzden, diğerlerinden farklı olarak, eyleme katılımı, kaç kişinin gözaltına alındığıyla ölçeriz. Dürüst olalım, buna şimdi çok ihtiyacımız var. Gözaltına alınanlardan kaç tanesi kadın yoldaşlarımız? Toplamın dörtte biri, çoğu kez daha az: Buradan çıkan sonucu dile getirmekte sakınca yok: Proletaryanın devrimci sınıf hareketinde de emekçi kadınlar, hakkettikleri ağırlığı henüz kazanabilmiş değil. Sabırsızca soracaksın; neden? Ayağımızdaki paslar, sırtımızdaki kamburlar. Ama bunlardan bahsetmeden önce, bilince çıkarmamız gereken tarihsel bir gerçek var.

ların özgür bir dünyanın yaratılmasında oynadığı büyük rolü ve kahramanlığı gördüğünde Marx, "proletaryanın ordusu sadece kadınlardan oluşsaydı, ne müthiş bir ordu olurdu" demişti. Onyılar boyunca, dünyanın en güçlü emperyalistlerine kafa tutup, onları teker teker yenilgiye uğratan Vietnam halkına sorun; bu zaferi nasıl kazandılar diye. İlk alacağımız cevap "kadınlarımız sayesinde" olacaktır. Muazzam gerilla güçleri kurdular Vietnamlı kadınlar, "kara topuzlar" dediler adlarına. Yemin etmişlerdi, ülkeleri kurtulana dek paslarını kesmediler. Cezaırlı kadınlar, kara çarşaflarının altında binlerce bomba ve silah taşıdılar, ve işgalci Fransız ordusu, onlarla baş edemedikleri için terk ettiler yüzürlük sömürgelerini.

Çok uzağa gitmeye gerek yok. Kürt halkına bak. Bir savaş, bu kadar uzun süre nasıl yürütülür, bu denli büyük acı ve baskılara nasıl göğüs gerilir sorusunun cevabını öğren onlardan. Çok değil, yirmibeş yıl önce, Kürdistan'da genç bir kadın, babasından, abisinden izinsiz bakala bile edemezdi. Şimdi gepegeç Kürt kadınları, ailelerine haber vermeden atılıyorlar dağların doruklarına... Ve eskiden, bir tek gün eve gelmeyen kızlarını, kızkardeşlerini "töre"ye kurban etmeye hazır olanlar, bugün aylarca haber alamadıkları kızlarının, kızkardeşlerinin nereye gittiklerini çok iyi biliyorlar. Onları büyük bir gururla sahipleniyorlar. Ve bu onurlu genç kadınlar, insanlıkları binlerce kez ayaklar altına alınmış binlerce erkeğe cesaret aşılayarak, onları adeta peşinden sürüklüyor. Bir toplum, ancak kadının etkin gücünü harekete geçirebilirse, gerçekten devrimci bir dönüşüm gerçekleştirebilir.

Gerçek Bir Hikaye

Bir kadın tanırdık. Biz ona "ana" derdik, o bize "yoldaş". Biz onu sanki, hep kaderinde yazılı gibi duran "analık" görevine layık görürdük, onu bu şekilde yücelttiğimizi sanırdık; verdigiimiz tek şeydi sevgi. O bize daha fazlasını, sevgisiyle beraber bütün yeteneklerini de vermeye hazırdı. Bu yoldaşlık durağına çok uzun bir yoldan gelmişti ve -biliyor musunuz sevgili okur-, yalnızca tek bir sözcüktü ona kanatlar takip dağları dağları aşırın. Bu "tek bir söz"ün hikayesi, aslında milyonların hikayesiyle aynı.

Yoldaş ana, 30 yıllık evliliğinde belki de her gün dayak yemiş, aşağılanmıştı. Karşılığında kocasına günde belki on çeşit yemek yedirirdi. Çevrede onun için, "yıkadığı giyilir, pişirdiği yenir" denilirdi ya, işte emekçi kadınlarımız bu köhne toplumun sunup sunabileceği en büyük tahttı. Ama karşılığında dayakla, acıyla, aşağılanmalarla ödenmiş bir tenekeden taht. Yoldaş ana, cezaevindeki çocuğunu bile, kocasından izin almadan ziyaret edemezdi. Cezaevinde gördükleri, duydukları, içindeki yanardağ hareketi geçirdi ya, korku dağlardan daha büyük. İşte o tek söz, tüm sihirlerden büyük gücüyle, kilitle kapıları taha tek açacaktı.

Günlerce, aylarca düşündü, korktu, çekindi, vazgeçti, ama her seferinde, yaşamını değiştirecek o tek sözün kapısında buldu kendini.

Sabırlı ol sevgili okur, o tek sözcük, öyle olağanüstü güzellikte, Olimpos dağındaki tanrılar tarafından örste dövülüp, sedef kakmalı kutularda sunulan o olağanüstü şiirsel sözlerle uzaktan yakından akraba değil. Emekçi bir kadının yaşamında olağanüstü bir şeyler varsa, aşağılanmadır, dayaklar ve horgörmelerdir, ve bütün bunların karşısında gösterilen olağanüstü sabır, fedakarlık ve sorumluluk duygularıdır. Oysa o tek söz, basitti, kocasına, “ben gitmek için izin istiyorum” değil, “gidiyorum, haberin olsun” diyecekti. Bu denli basit bir söz, yılların dayak ve aşağılanmalarının intikam kılıcı gibiydi. Ve bu daha ilk darbe, alınan ilk taksitti. Sırtından büyük bir dağ kalkmış gibi ferahladı, kendine güveni geldi. Ve, düşlerinde bile korktuğu koca figürünün, içi boş bir çuval gibi yıkılışını izledi. İzledik. Yolculuğuna böyle çıktı. Onyılların sabrı, fedakarlığı ve sorumluluk duygusu, artık başka bir dünyanın yaratılması için hareket geçiyordu, köhne bir toplumun acılarına katlanmak için değil.

Kırın zincirlerinizi emekçi kadınlar, içine hapsediğiniz saksıları kırın, bu saksı kristalden bile yapılmış olsa. Her şeyiyle yüzyılların yalanları ve alışkanlıkları üzerine kurulu bu ezilmişlik, işte bazen böyle tek bir sözle yerle bir olur. Özgürlüğe giden yol, işte böyle küçük adımlarla başlayan uzun bir maratondur. Köhnemiş düzenin kristal vazodur kadının ezilmişliği. Kırıldığında, cam parçaları kimilerinin ayaklarını kanatacak. Gorki diyor ki: “*Analara acımayın!*” Bir ekleme yapalım bu söze sevgili okur. Şöyle diyelim: “*Kadınlara Acımayın!*”

Bakın, bu aşağılık düzen, milyonlarca emekçi kadını, ev kadınlarını, kendi zindanına kapatmak için, ne pislikler tertipliyor. Çamaşır makinesini, hazır bebek bezlerini ve gıda sanayini kapitalizm geliştirdi ve bu sayede ev kadınlarına, emekçi kadınlara bolca zaman yarattı, evet. Ama bu boş zaman, gündüz vakti tv’lerde yayınlanan biri bizi gözetliyor evleriyle, gelin-kaynana teşheleriyle, cehalet dolu bir yaşama nasıl da çeviriliyor. Evde sürdürülen cehalete, televizyonlarla sokakta azdırlan cehalet eşlik ediyor. Tek hedef, milyonlarca devrim potansiyelini evlere hapsedmek. Biz bu kadınları politik eyleme ve yaşama çekmeyi başaramazsak, evlere hapsedilen cehalet, sokakta azdırılan cehaletle el ele, proletaryayı kemirmeye devam edecek. Bildirilerinizi ev kadınlarına ulaştırın ve en kavgacı eylemlere onları çağırın. Unutma sevgili okur: Bazen tek bir söz, tek bir davranış bile yeter.

Bir Gerçek Hikaye Daha

Haydi, biraz da, devrim cephesinin mutfağındaki yangına bakalım

8 MART MİTINGİNE ÇAĞIRIMIZDIR...

8 Mart’ı Tarihsel anlamı ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlamalıyız!

Basına ve kamuoyuna!

8 Mart; Amerikalı tekstil işçisi kadınların ‘Eşit işe eşit ücret!’, ‘8 saatlik işgünü!’, ‘Sendika hakkı!’ talepleriyle yola çıktıkları ve bizzat işçi kadınların kanlarıyla sulanmış bir mücadele günüdür. Tarihin de gösterdiği gibi 8 Mart, işçi sınıfının mücadele tarihinin bir ürünüdür ve özü itibarıyla işçi ve emekçi kadına aittir.

Bundan dolayı 8 Mart, bu sınıfsal öze ve bu tarihsel mirasa uygun bir şekilde kutlanmalıdır. Ancak ne yazık ki; son yıllarda 8 Martlar ülkemizde bu gerçeklikten uzak bir şekilde kutlanmaktadır.

Öyle ki, bugünün emekçi kadına ait olduğu gerçeği karartılmaktadır. Aynı zamanda yürütülen ‘kadın-erkek’ tartışmaları asıl olarak sosyalist devrimci ideolojinin alanlardan dışlanması anlamına gelmektedir.

Biz aşağıda imzası bulunanlar, bu yıl, 8 Mart’ı tarihsel anlamı ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlamak amacıyla bir araya geldik.

8 Mart’ta;

Bir yandan İMF-DB eliyle, diğer yandan ‘AB uyum’ yasalarıyla sermaye sınıfının yürüttüğü sosyal yıkım saldırılarına ve bu yıkımdan en çok etkilenen emekçi kadınların çifte sömürsü ve ezilmişliğine karşı çıkmak için,

Evde, sokakta, işte, okulda yani toplumsal yaşamın tüm alanlarında, kadına yönelik şiddet ve eşitsizliğin karşısında durmak için,

Gözetiminde, cezaevinde, tecritte kadına yönelik şiddetin son bulması için,

Mazlum Kürt kadınlarının, sınıfsal-cinsel sömürünün yanı sıra ulusal baskıya karşı taleplerini haykırabilmek için,

Emperyalizmin saldırgan politikaları sonucu işgal ve savaştan en fazla etkilenen Irak ve Filistinli kadınlarla dayanışmayı yükseltmek için;

Başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi

sevgili okur. Devrim cephesinin bütünü ele alındığında, kadın sorununda, oradan kötü kokular yükseliyor, emin ol.

Bilinen bir hikayedir. Bebekleri yeni doğmuş bir çifti, bir yoldaşları ziyarete gider. Kadın, eşi ve yoldaşları, salonda heyecanlı bir politik sohbet başlarlar. Derken, adam eşine “*canım, hadi bir kahve yap, içelim*” der. Kahveler hazırlanır ve kadın, sohbetin kaçırıldığı bölümlerinin merakı ve şaşkınlığıyla konuşmalara yeniden dahil olur. Biraz sonra adamın sesi, o şefkatli sesi, yine duyulur: “*canım, karnumuz acıktı, bir şeyler hazırlar mısın?*”. Sohbet yemek masasında devam eder ya, artık kadın ne denli merak ve ilgili olsa, yine de sohbetin dışında kalmıştır. Ve nihayet bebeğin ağlaması duyulur. O şefkat dolu ses, bir kez daha kadına yönelir: “*Canım, çocuk altına yaptı galiba, bir bakar mısın?*” Kadın artık patlar: “*Yeter be! Senin payına yüksek politika, benim payıma çocuk boku!*” Evet sevgili okur, pis kokulardan söz ederken, abartmıyorduk.

Ne yazık ki bu, bir çok açıdan, bizim de hikayemiz. Belki, mutfaktan yükselen kötü kokuları, binlerce farklı yoldan kendilerine hazır sunulan bir toplumsal avantajları kullanmaktan memnun erkek yoldaşlar duyamıyorlar. Hatta, yoldaşça bir güvene dayanarak, kendisini hep yüksek politika alanının kıyısına iliştilmiş bulmayı çok önemsemeyen kimi kadın yoldaşlarımız da, bu kokuyu almıyor olabilirler. Ama... sevgili okur, buraya dikkat- çünkü, neden aktif mücadeleye çıktığımız kadınların oranı yükselmiyor sorusunu cevaplarından birini bulacağız seninle- Özgürlük yolculuğuna, küçük de olsa, büyük de olsa, adım atan emekçi kadınların çoğu, köhnemiş toplumun yaydığı bütün kokulara karşı, olağanüstü sezgisel bir duyarlılık taşır. Ve seninle tanıştığı daha ilk saatlerde, binlerce alışkanlık ve davranışla fark edemediğin o köhne toplumun kokusunu alırlar. Çok basit bir örnek verelim. Daha kapıdan girer girmez, eğer mutfağ bölümünde bir kadın, politik tartışma kürsüsünde bir erkek görürlerse, ne düşünürler dersin? “Zindan aynı, gardiyanlar farklı.” Biz kendimiz için değil, tüm toplumun kurtuluşu için savaşıyoruz, öyleyse tartışma kürsüsünde kimin olduğunun ne önemi var, diye düşünme. Bu savunu bir işe yaramaz sevgili okur. Dünyayı ve yaşamı kökten değiştirmeyi hedefleyen bir insan, bu değişimi kendi yaşamına uyarlamakta hiçbir özel çaba göstermezse, içten ve samimi görünebilir mi?

Üzerine binlerce düğüm atılmış bir sorunla karşı karşıyayız. Hem düğümleri tek tek çözeceğiz, hem de İskender’in kılıcıyla tek bir büyük darbe vuracağız. 8 Mart’ın kutlu olsun.

18 Şubat 2005 Galatasaray-Basın açıklaması

ve emekçileri, ilericileri, devrimcileri, 6 Mart 2005 tarihinde Beyazıt Meydanı’nda gerçekleş-tireceğimiz mitinge katılmaya çağırıyoruz.

**Yaşasın 8 Mart
Dünya Emekçi Kadınlar Günü!**

Partizan, ÖMP, BDSP, HKM, Devrimci Hareket, Emekçi Kadınlar, Kaldıraç, Ak-der, Demokratik Kadın Hareketi (Girişimi), DHP, ÇHD, PDD, Odak, EHP’li Kadınlar

BOZKİRA DÜŞEN

SEKA KİVİLCİMİ

Olayların baş döndürücü hızı, burjuvaziyi yeniden büyük korkulara ve ölümcül reflekslere boğuyor. Polis copları ve kurşunları, bombalar yeniden havalarda uçuşuyor. Proletaryanın, Kürt halkının, yoksul ve küçük üretici köylülerin ve burada sayamayacağımız denli irili-ufaklı toplumsal kesimlerin ard arda, üst üste binen eylemleri, sınıflar savaşının seyirini hızla, en sert duruma doğru götürüyor. Bu bir büyük dönüşüm, sıçrama anıdır.

Her büyük gelişme ve sıçrama dönemlerinin ilginç bir özelliği -Lenin'in belirttiği gibi- eskiye ait yıkıntılar yığınının, yeninin tohumlarından çok daha hızlı birikmesidir. Yıkımlar ardı ardına geliyor. Özelleştirmeler, toplu işten çıkarmalar, gecekondu yıkımları, ortadan kaldırılan sosyal ve siyasal haklar, katliamlar, aşağılanmalar ve gözaçtırmayan baskılar biçiminde çok yönlü gelen saldırılar, neredeyse yeninin tohumlarını görünmez hale getiren bir yıkım birikimi yaratıyor. Bu umutsuzluk ikliminde, bırakalım reformistler, karamsar haykırışlara boğulsunlar. Devrimci öncü, yeninin tohumlarını korkunç bir güçle ayağa kaldıracak ve büyük yıkımın yarattığı ölümcül çırpınıları bir devrim gücüne dönüştürecek olan **zincirin ana halkasını**, bu yıkıntılar arasından bulup çıkarmayı bilmelidir. Büyük dönüşüm ve sıçrama dönemlerinde bu ana halka bir kez ele geçirildi mi; olayların baş döndürücü hızı her adımda proleter öncünün yerini sağlamlaştırır. Olaylar bu denli hızlı ve bu denli çeşitliyken, hiçbir grup, hiçbir parti, bütün bu olaylara yetişemez. O nedenle, öncü her tarafa yumruk sallamak yerine, bu ana halkayı kavrayıp ele alarak, kendi gücünü aşan binlerce farklı olaya yön verebilme yeteneğine kavuşur.

Bütün devrimlerde söz konusu ana halka, öncü tarafından keşfedilmez; kitlelerin ve emekçi sınıfların tarihi atılımlarıyla ortaya çıkar; yani kendini belli eder. Ve bugün, Türkiye ve K.Kürdistan'ın her yerini kaplayan işçi eylemleri, kavrayıp çekeceğimiz zincirin ana halkasını belirgin hale getiriyor. Özelleştirmelerin toptan işçi kıyımı haline gelmesiyle, SEKA-TEKEL-TÜPRAŞ gibi devlet tekelindeki en büyük sanayi işletmelerindeki işçiler çok sert bir mücadele dönemine girdiler. Güç örgütü olmak

yolundaki proletaryanın sınıf partisi, bugünden başlayan ve önümüzdeki aylarda toplumu daha da büyük sarsıntılarla harekete geçirecek sanayi proletaryasının bu kesimleri üzerinde özel olarak durmalıdır.

Sanayi Proletaryasının Öncülük Yeteneği

Yalnızca proletarya, büyük üretimdeki rolü sonucu -çoğu zaman daha çok sömürülen ve ezilen ama bağımsız eyleme geçme yeteneği olmayan- diğer emekçi sınıfların önderi olma yeteneğine sahiptir. SEKA bu fitili ateşledi. Bu ateş önce yine sanayi proletaryasının ortasına düştü. SEKA'dan İzmit kentine, oradan Malatya, Adana, Tokat'a ve giderek de küçük üretici köylülere doğru. Şu an lo-komotif SEKA'dır, yarın TEKEL olacaktır. Sırada özelleştirilmeyi bekleyen çok daha büyük işletmeler var. Ve eğer burjuvazi bu savaşında tek tek kaleleri

düşürebilirse, sıra TÜPRAŞ ve PETKİM'e de gelecektir. Fakat burjuvazinin tek tek kaleleri düşürme planı, SEKA'da bozuldu. Dahası, diğer kalelerde harekete geçti. Ateşin daha da büyüyecek, özel sektörün büyük işletmelerine sıçraması olası. 2005 yılı tekstil için sırat köprüsüdür. Tekstilde son iki yılda çok düşük kârlarla ve borçla yapılan üretimin tıkanması, SEKA'nın başlattığı eylemin üzerine binerse, sınıflar mücadelesi çok daha ileri ve sert bir sürece gireceğinden kuşku olmasın.

SEKA eylemi, toplumun geri kalan kesimlerinin önemli bir bölümünü harekete geçirme yeteneğini kanıtlayan Türkiye işçi sınıfının birikimi üzerine aşağı-yukarı bir fikir veriyor. Daha dün kadar, "tuzu-kuru" olduğu için, yani kendilerinden çok daha fazla ezilenlere veya işsizlere göre daha fazla ayrıcalıklara sahip olduğu için onların acılarına yabancılaşan, sanayi proletaryasının bu en ileri kesimleri, esasında tayin edici güçlere sahiptir. Ve biz, hiçbir zaman onları "tuzu-kuru" olduğu için gözardı etmemeliyiz. Örgütlenme deneyimi ve çalışma disiplini bir yana, büyük ölçekli üretimin onlara sağladığı toplumsal güç, büyük işletmelerde başlayan eylemlerin direngenliğinin, daha küçük üretim hazzalarına kıyasla çok daha uzun erime yayılabilmesi nedeniyle, çevrelerini geniş bir sempati ve destek örgütleyebilecek bir sınıf varsa, işte onlar SEKA'dır, TEKEL'dir vb.

SEKA ilkel bir uyanış değildir. Burada salt bir umutsuzluk patlaması ya da öc alma duygusu yok. Burada savaşım var. Çok yönlü mücadele biçimlerini bir arada ve uygun bileşimlerde kullanma birikimi var. Bu, salt SEKA'ya özgü değil. Sümerbank'ta da görmüştük. Bu birikim işçi sınıfının. Adana'da R.T. Erdoğan'ın konvoyunun önünü kesen TEKEL işçileri gözaltına alınca, Malatya TEKEL'in işçileri bir saat içinde fabrika işgaline başlıyor, Tokat'taki fabrika yol kesme eylemine girişiyordu. Bu durum, işçi sınıfının önemli bir kesiminin ne denli uyanık, örgütlü ve eyleme hemen geçme yeteneğinde olduğunu kanıtıyor. Bu kesimler, en geride ve uyusuk oldukları izlenimi verdikleri bir anda bile, bir anda öne sıçrama, örnek yaratma ve çevresinde büyük bir dayanışma çemberi yaratma potansiyelinin, yalnızca sanayi proletaryasında olduğuna kanıtılır.

Savaşım, binlerce farklı yollardan, mücadele birliği sorunu- nu çözüyor. SEKA işçilerine ve ailelerine polis saldırısı olduğun-

da, İzmit'in emekçileri binlerce kişiyle adeta polisi ablukaya aldılar. Burada politik bir çatışma var. İzmit halkı bir süredir izledikleri SEKA eylemine, böylesine kritik bir anda destek verecek kadar birikime sahip. Polis zoru ve genel olarak "zulüm", her gün kendi örneğini binlerce kez emekçiler üzerinde sergileyerek, halkın bir araya gelmesini hızlandıran "duygu birliği"ni yaratmıştır. Bu, ekonomik bir mücadelenin değil, politik bir mücadelenin birikimidir. Halkın, polis copları ve soludukları biber gazı karşılığında tasarruf ettikleri ve en kritik anda kullanıma hazır beklemedikleri mücadele birliğidir.

Cevizli TEKEL İşçileri

SEKA ve TEKEL, işçi sınıfının çoktan buyana dile getirdiği bir siyasal bilinç can veriyor, onu kararlı bir eyleme döküyor. Bu siyasal bilinç, devlet ve hükümetlerin, IMF-DB ve diğer burjuvaların aldığı kararların yürütücüsü olduklarıdır. Sermaye dünyasını ve onun devletini hedef tahtasına oturan toplumsal bir devrimin, binlerce farklı yoldan kendini gündeme taşıdığı bir süreçtir bu. Henüz işçiler bunu dile getirmese de, pankartlarına yazmasa da, yeninin tohumlarını yeşerten ve güçlendiren eylemler yaşıyoruz.

Burjuva Sınırlar Aşılıyor

Ard arda gelen büyük ve direngen eylemler, işçi sınıfına, ihtiyacı olduğu özgüveni yeniden kazandırdı. Bu özgüveni SEKA ve TEKEL işçilerinde görmek mümkün. Bu özgüven onların hızla eyleme geçmelerine neden oluyor. Yıllardır, burjuva saldırılar karşısında gerileyen, küçük çarpışmaları ard arda kaybeden, burjuva sendikacılık tarafından felç edilen işçi sınıfı hareketi, kendine güvenini yeniden kazandıran böyle direngen bir eyleme ihtiyaç duyuyordu. Bugün ard arda patlayan fabrika işgalleri ve eylemler, burjuva sendikacılık çemberinin tamamen dışında gelişiyor. İşçi sınıfı, ayağındaki en büyük prangayı söküyor.

Kuşkusuz, burjuva hükümet açısından iktisadi ödünler vermek bugünkü eylemin her an büyümesi ve SEKA'nın uyandırdığı kitleler göz önüne alındığında, çok daha ucuza mal olurdu. Bu yol 1998'de bir kez denendi. SEKA, benzeri bir direnişle o yıl, bu ödünü almıştı. Sonuç, burjuvalar için tatmin ediciydi. SEKA işçilerinin burjuvaziye güvenleri tazelenmişti. Oysa şimdi, burjuvazinin attığı adımlar, büyük bir cephe savaşını andırıyor. Bu nedenle, uyanış ve harekete geçiş devrimci nitelikler taşıyor. Yani, burjuvazinin bugünkü iktisadi ödünü, işçilerin güvenini yeniden kazanmaya değil, ama onlara tam da şimdi ihtiyaç duydukları bir zafere, moral bir desteğe yol açacaktır. Burjuvazi burada iktisadi bir savaşım değil, artık politik bir savaşımı temel alıyor. Eyleme geçen işçiler de bunun farkındalar. Dile getirdikleri talepler, her ne kadar iktisadi ödünler olsa da, başlayan bu sürecin, sonuçta hükümeti devirebilecek bir genel eylemin ilk halkası olduğunu derinden sezinliyorlar.

Destek Yetmez, Yönlendirme Yeteneği Gerek

SEKA eylemiyle bir sıçrama gösteren işçi sınıfı, yaşanan sorunların derin iktisadi ve politik nedenlerinden ötürü, "bilinçli unsurun önemine" doğru yakınlaşıyorlar. Büyük ölçekli üretim a-

lanlarındaki sanayi proletaryasının eylemlerinden çıkan politik bilinç kıvılcıkları, her yeri bir bozkır gibi ateşe veriyor ve proletarya, yarattığı toplumsal etkinliği gördükçe, kendisine olan güvenini yeniden kazanıyor. Fakat biz, somut koşulların ve içine girdikleri eylem sürecinin onları kaçınılmaz olarak devrim yoluna sürükleyeceği düşüncesiyle avunamayız. Şu haliyle işçi sınıfı hareketi, örgütlü sosyalist ha-

reketten daha etkin durumdadır. Bu durumun hem olumlu, hem de olumsuz yönleri var. Olumlu yönü, örgütlü sosyalist hareketin önünü açması, onu toplumda kökleştirmesidir. Fakat, olumsuz yön olarak, sosyalist hareket etkinliğini artırma yeteneğini geliştiremezse, işçi sınıfı hareketinin, burjuvazinin çok farklı kılıklara giren ideolojik etkisine girmekten kurtulamamasıdır.

SEKA ve TEKEL eylemlerini desteklemek, onlara "yalnız değilsiniz" demek, bu etkinliği arttırmaya yetmez. Önerilerine koydukları sınırlı-iktisadi hedeflere "en kararlı ve en militan biçimde" ulaşmaları için yardımcı olmak da yetmez. Bir leninistin görevi bunlarla sınırlı değildir. Dahası, günümüz koşullarında iktisadi hedeflerle görevlerini sınırlayanlar, reformizmin ve burjuva sendikacılığın yedek lastiği olmaktan kurtulamazlar. Son aylarda ardı ardına toplanan kurultaylar, işçi sempozyumları, bu acı gerçeği kanıtlamaktan başka bir anlam taşıyorlar.

Bugün asıl öne çıkarılması gereken, sanayi proletaryasına gerçek kurtuluşlarının toplumsal bir devrimde ve bütün iktidarı ele geçirmekte olduğunu anlatmak, bu konuda ısrarcı ve özverili bir çaba içinde olmaktır. Bu da yetmez; ayrıca onlara, kurtuluşlarının gerçekleşmesini sağlayacak bütün ekonomik ve siyasi şartların olgunlaştığını göstermek; devrimci iktidarın fethi için gerekli olan sınıf ilişkilerinin ve mücadele birliğinin, en gelişkin sanayi proletaryasının kararlı ve sonuna kadar giden eylemleri yoluyla nasıl yaratıldığını anlatmak gerek. Bir araya gelmeye başlayan sınıf güçlerinin nasıl kaçınılmaz olarak bir ayaklanmaya doğru gittiğini kavratmak, bu ayaklanmaya öncülük edebilecek biricik sınıf olan sanayi proletaryasının pratik hazırlıklarını biran önce tamamlamasının önemine işaret etmek gerek.

Eğer, sanayi proletaryasının en ileri kesimlerini, düzeni yıkmaya ve emekçilerin tümünün kurtuluşunu sağlama amacı etrafında toparlayabilirsek, bir kez onları bu amaca doğru çekersek, onlar da tüm emekçi sınıfları, salt eylemin ve direngenliğin gücüyle, özgüvenle kendi peşlerine takacak yeteneği göstereceklerdir; kaldı ki bu yeteneğe sahip olduklarını şimdi de gösteriyorlar.

Ana halka budur. Bu ana halka etrafında harekete öncülük edebilecek, yetenekli ve eğitilmiş lider ve örgütçülerin sayısı henüz pek yetersizdir. Fakat bu eksik hızla giderilebilir. Şimdi olaylar ve onların etrafa saçtığı devrimci bilinç kıvılcıkları, bu yetekteki insanları kendiliğinden ortaya çıkarıyor ve yetiştiriyor. Bütün sorun, onları bir merkezde, profesyonel devrimci parti etrafında toparlamaktır. İnisiyatif tanımak, özendirmek ve sıkı bir yönlendirme yardımıyla, bu ana halkayı kavrayabilir, olaylara yön verebiliriz. Bu bir düş değil.

Uzunca bir süredir Devrimci İşçi Komiteleri olarak, sendikali oldukları gerekçesiyle işten atılan 154 belediye işçisinin mücadelesine ortak olduk. Bu noktada en çok fedakarlık gösteren, dayanışma örneği gösteren, çaba harcayanların bizler olduğumuzu gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz. Bunu sadece bizler değil bir çok belediye işçisi arkadaşımız da dile getiriyor zaten.

Antep Büyükşehir Belediyesi'si'nin anlaşmalı şirketi olan Özbelde A.Ş. bünyesinde çalışan 154 işçi, yeni belediyenin işbaşına gelmesinden sonra yeni yıla işsiz kalarak bir giriş yaptılar. kurban bayramında AKP'li Belediye Başkanı Asım Güzelbey'in adeta kurbanı oldular. Güzelbey o kadar "güzel" bir bey ki, yerel basında pişkin pişkin çıkıp halkı kandırmaya çalıştı. Neymiş işçiler işlerine geri dönebilirlermiş. Bunun böyle olmadığı sonradan anlaşıldı. İşe geri dönme şarta bağlanmıştı: Sendikadan istifa edilecek! Yani işçiler, yeni bir sendikasıylaştırma saldırısıyla karşı karşıya geldiler. Belediyenin, anlaşmalı şirketi Özbelde A.Ş.'nin yerine yeni anlaştığı Gazi-Bel şirketi, sendikali işçi istemiyormuş. Yani işe devam etmek isteyen işçilere tek bir seçenek sunuluyor: Sendikadan istifa etme.

Böylesi bir durumda, bir sendika yöneticisinin, örgütlülüğü, sendikal mücadelenin, sendikali olmanın yasal bir hak olduğunu savunması gerekirken, mahkemede "sendikadan ayrılmanın 50-60 milyon masraf gerektirdiğini ve bunu işçilerin ödeyecek durumda olmadığını" belirtmesi, bakış açısının ne kadar uzlaşmacı olduğunu açık bir şekilde gösteriyor. Böyle bir kılavuza olanın mücadelesi kararlı olabilir niydi? Böylesi bir söze en iyi cevabı da AKP'li rantçı Güzelbey verdi: "onun parasını da ben veririm."

Sonuç: Sendikadan istifalar, 154 işçiden kalan sendikali işçi sayısı 107.

Bütün bunlar olurken, bir de verilen mücadeleye bir bakalım.

14 Ocak öncesinde çıplak ayaklı yürüyüş, 14 Ocak'ta başlayan ve toplam 9 gün süren açlık grevi ve sonrasında bir kaç eylem. Bu mücadele sonrasında sonuç oldukça olumsuz diyebiliriz. İşçilerde moral bozukluğu, kısa vadede dahi mücadeleye olan inançsızlık, kendi aralarında sorunlar, tartışmalar, gerginlikler.

DİK'in Düşüncesi

Biz Devrimci İşçi Komiteleri olarak, sürekli mücadeleyi geliştirmek üzerine kafa yorduk. Gerçek, kalıcı zaferin ancak uzun vadeli ve ekonomik talepleri aşan iktidar için mücadeleyle elde edilebileceğini ve bunun da ancak kararlılıkla olacağını söyledik. Ailelerin mücadeleye ortak edilmesi gerektiğini, komiteler şeklinde örgütlenerek halkla bağlar kurmak, direnişe destek sağlamak gerektiğini söyledik. Bu şekilde bir dayanışmayla mücadelenin bütün ihtiyaçlarının da karşılanabileceğini söyledik. Ve bu

düşüncelerimiz doğrultusunda da;

- Özbelde işçileri için çıkardığımız yaklaşık 3000 civarında bildiriye işçi semtlerinde kapı kapı sohbetler ederek dağıttık.
- Açlık grevini ve Özbelde işçilerini desteklemek amacıyla hazırladığımız A3 boyutundaki 70-80 kadar afişi merkezi yerlere yapıştırdık.
- Ünalı Dokuma İşçisi arkadaşlarımızı açlık grevine destek ziyaretlerine götürerek emeğin birliğini sağlamaya çalıştık
- Y.E.Mücadele Birliği dergisini en geniş çevreye ulaştırarak, Özbelde işçilerinin sesini başka yerlere taşıdık.

- Sendika yetkililerinin 'mahkeme tarihine kadar günübirlik iş bulabilenler gitsin çalışsın' derken bizler hemen hemen her gün onların yanına giderek onlara destek ve moral olmaya çalıştık.

Bizler, Özbelde işçileriyle böylesi bir dayanışma, kaynaşma içerisindeyken bu sefer İzmit'te sınıf kardeşlerimiz tarafından yükseltilen "SEKA Kapatılmaz" çığlığı bütün ülkeyi sardı. SEKA işçilerinin vermiş oldukları bu mücadele, bizleri ve Özbelde işçilerini onurlandırdı. SEKA işçileri "gemileri yaktı" ve böylece mücadele tarihimizde örnek olacak bir direnişe imza attılar. Fabrikayı işgal ederek, işçilerin istediğinde neler yapabileceğini gösterdiler. SEKA işçilerinin dışında, Adana TEKEL işçilerinin Tayyip Erdoğan'ın Adana ziyaretinde konvoyunun yolunu kesmesi de, yine SEKA işçilerinininki gibi mücadelemize örnek teşkil eden bir eylemdir.

İşçi Arkadaşlar;

Bizler sömürünün, baskının açlığın, işsizliğin en yoğun olduğu bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde sermaye güçleri işçi sınıfının moralini bozmak için elinden geleni ardına koymuyor. Bu dönemde yaptığımız her eylemin dışımızdaki işçilere örnek olacağını unutmayalım. Gerçek zaferimiz, ancak emeğin iktidarını kuracağımız zaman gerçekleşecektir. bunu kendi güçlerimizin dışında aramayalım. Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Bürokratlaşmış sendikacıları bir an önce tarihin çöplüğüne atıp, kendi içimizdeki öncülerimiz kendimizi çıkarmalıyız. Onlar gerçek işçi önderleri olacaktır; çıkarsız, samimi, dürüst... Ancak bu şekilde yolumuzda kararlıca yürüyerek sermayenin iktidarını ve onun egemenlik aygıtını paramparça eder ve kendi iktidarımızı kendi kollarımızla inşa edebiliriz.

**EMEĞİN İKTİDARI İÇİN MÜCADELEYE!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

ANTEP/ DİK

ANTEP DİK'TEN Sağlık Emekçilerine Destek

Antep'te Özbelde işçilerinin mahkemesine katıldıktan sonra saat 12.30 civarında, bu sefer SSK bahçesinde SSK'ların özelleştirilmesine karşı SES tarafından düzenlenen basın açıklamasına katıldık. Basın açıklamasına, başta Özbelde işçileri olmak üzere TÜMTİS üyesi nakliyat işçileri ve Eğitim-SEN de destek verdi. Basın açıklamasına bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak destek verdik. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emegün Olacak", "SSK Satılmaz" Devrimci İşçi Komiteleri imzalı dövizlerimizle katıldık. Eylem anında sadece bizim döviz açmamızdan kaynaklı da dövizlerimiz oldukça dikkat çekti. Özbelde işçileri tarafından dövizlerimizin elimizden alınarak taşınması, sahiplenilmesi de bizleri mutlu eden bir olaydı. Eylem esnasında sık sık "AKP Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "SEKA'nın İşçisi Direnişin Simgesi", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık" gibi sloganlar atıldı. Eylem, basın açıklaması metninin okunmasından sonra son buldu.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!**

Antep/DİK

ANTEP DİK'TEN BİLDİRİ DAĞITIMI

Sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan Büyükşehir belediye işçileri ile dayanışmamız devam ediyor. İş mahkemesinde 18 Şubat 2005 tarihinde görülen ilk mahkeme davayı evrakların tamamlanması gerekçesiyle 25 Şubat 2005 tarihine erteledi. 25 Şubat 2005 Cuma günü gerçekleşen duruşmada ise, Özbelde işçilerinin işe iadeleri kararı verildi.

Bizler Devrimci İşçi Komiteleri olarak Özbelde şirketine bağlı belediye işçilerinin mücadelesini ilk günden beridir mücadele birliği bilinciyle destekliyoruz. Bu bilinçle de işten atılan Özbelde işçileri için çıkardığımız yaklaşık 3 bin bildiriye Antep'in işçi ve emekçi mahallerinde kapı kapı dağıttık. Karşıyaka, Cinderesi, Düztepe, Cengiz Topel ve Cumhuriyet mahallerinde dağıttığımız bildiriler işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Bildiri dağıtımını esnasında insanlarla yaptığımız sohbetlerde de belediye işçilerinin işten çıkarıldığını ve onlarla birlikte mücadele etmek gerektiğini anlattık.

ANTEP/
DİK

ANTEP BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİNDE SON DURUM

18 Şubat 2005 Cuma günü gerçekleşen ilk mahkemenin, dava evraklarının bir dahaki duruşmaya kadar tamamlanması sonucu çıkmıştı. 25 Şubat 2005 Cuma gününe ertelenen "İşe Geri İade" davası, Antep 2 No'lu iş mahkemesinde görüldü. Sonuç olarak da işten çıkarılan Özbelde işçilerinin işe geri iadesi kararı çıktı. Bizler de 25 Şubat 2005 günü mahkeme önünde toplanan işçilere destek olmak amacıyla, saat 09.00'da mahkeme önüne geldik. Saat 10.00 civarında açıklanan karar, işçilerde büyük bir sevinç yarattı ve sloganlarla karşılandı. Sendika yetkililerinin basına açıklama yapmasının ardından, sendikaya gidildi.

Antep/DİK

Mahkeme Sonrası İşçiler Adliye Önünde

DÜNYA

EMEĞİN

OLACAK

İşçi ve emekçilerin eylemleri, tüm dünyada baş döndürücü bir hızla artarak yükseliyor. Son bir aylık süreçte gerçekleşen eylemlere ve olaylara baktığımızda, şunu rahatlıkla söyleyebiliyoruz, “21. yüzyıl, ayaklanmalar yüzyılı olacak!..

wMaliye Bakanı Kemal Unakıtan, İzmir’de özelleştirmek istediği PET-KİM’i ziyaret edince, işçilerin protesto eylemleriyle karşılaştı.

wİstanbul Bakırköy’de bulunan Gals Tekstil Fabrikası’nda işten atılan 255 işçi eylem yaptı.

wBursa’da Asil Çelik işçileri, patronun toplu iş sözleşmesindeki dayatmalarını kabul etmeyerek 31 Ocak günü greve çıktı.

wTuzla Rumeli Deri Fabrikası’nda işten atılan 32 işçi direniş başlattı.

wMersin Limanı ve Samsun Limanı işçileri, Özelleştirme İdaresi’nin, TCDD Limanları’nı da özelleştirecek kuruluşlar arasına almasına karşı “Limanları satılmayacağız” diyerek eylem yaptı ve 2005 yılını “Mücadele Yılı” ilan ettiler.

w13 Şubat’ta Malatya’da TEKEL işçisi ve tütün üreticisi yaklaşık 10 bin kişi bir miting düzenledi. TEKEL’in özelleştirilmesini protesto eden işçi ve köylüler, direnişteki SEKA işçisine de yalnız olmadıklarını söylediler.

wKocaeli’ne bir derneğin açılışına gelen Orman Bakanı Osman Pepe, SEKA işçilerinin ailelerinin protestolarıyla karşılaştı. Sloganlarla protesto eylemi yapan kadınlar, Osman Pepe’yi ko-

nuşturmadılar.

wEmek Platformu, 16 Şubat’ta 81 ilde alanlara çıkarak, işçi ve emekçilerin haklarını gasp eden yasaların geri çekilmesi için eylem yaptı.

wÖzelleştirme İdaresi, 199 işçinin Silifke’ye gönderilmesine ilişkin gönderilen tebligatı işçiler kabul etmedi.

Bu listelerin işçileri bölmek için hazırlandığını söyleyen işçiler, bunu kabul etmeyeceklerini söylediler.

wTEKEL Cevizli Sigara Fabrikası işçileri, 15 Şubat günü üretimi durdurarak Kartal Meydanı’na yürüyerek özelleştirmeyi protesto etti. İşçiler, özelleştirmeye karşı tüm illeri eylem alanına çevireceklerini söylediler.

w16 Şubat’ta, İzmir Tabipler Odası ve SES, İzmir’de bulunan tüm SSK’larda iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

wİstanbul’da ise SSK Okmeydanı ve Eyüp’te sağlık emekçileri iş bıraktı.

wÇeşitli açılışlara katılmak için Adana’ya gelen başbakan Tayip Erdoğan’ın yolu, TEKEL işçileri tarafından kesildi. TEKEL işçilerinin protestosunu polis, biber gazı ve cop kullanarak dağıttı, yaralanan işçi sayısı 100’ü buldu.

w18 Şubat günü polis, fabrikalarını işgal etmiş olan SEKA işçilerine ve aile-

lerine biber gazı ile saldırdı, fabrikaların giriş çıkışlarını kapatarak işçileri ablukaya aldı. Bunun üzerine işçiler, kendilerini mekanik atölyesine kilitlediler.

wAdana ve İzmit’te TEKEL ve SEKA işçilerine yapılan saldırıları protesto etmek için, Malatya ve Bitlis’de TEKEL işçileri eylem yaptı ve “SEKA-TEKEL Omuz Omuz” mesajı ile sınıf dayanışmasını gösterdi.

wTÜPRAŞ İzmir Rafinerisi’nde ücretlerini alamayan 841 taşeron işçi iş bıraktı.

wİstanbul’da Desan Dokuma Fabrikası işçileri, işten çıkarılmalarını protesto etmek için, işyeri önünde direniş başladılar.

wAnkara’da BES, 22 Şubat günü Ulus’tan Kızılay Meydanı’na doğru yürüyüşe başladı. Sıhhiye önünde polis tarafından yolu kesilen emekçilerin direngen tavrı, polis barikatını açtırdı ve 100 ki-

şiyle, Ziya Gökalp Bulvarı üzerinde basın açıklaması yaptı. (BES, kamunun tasfiyesi ve köleleştirici çalışma yasalarına karşı eylem takvimi çıkartmıştı.)

w25 Şubat

Malatya Tekel İşçilerinin Mitingi

Cuma günü tüm illerden gelen BES'liler Ankara'da buluştular. Mithatpaşa Caddesi'nden Ziya Gökalp Meydanı'na polis barikatını yararak çıkan emekçiler arasından 5 temsilci Başbakanlık'a giderek taleplerini ilettiler. Bu talepler, hükümet tarafından yok sayılırsa, 4 Mart'ta grev sözü vererek ayrıldılar.

wFransa'da yüzbinlerce emekçi haftalık 35 saatlik çalışma yasasının ve kazanılmış hakların gaspını protesto için eylem yaptı.

wAlmanya'da en büyük bira fabrikalarından biri olan Eicbahum Fabrikası'nın 1.000 işçisi Ocak ayının sonundan beri grevde.

wBolivya'da yüzbinlerce emekçi, petrol sübvansiyonlarının kaldırılması ve su hizmetlerinin özelleştirilmesine karşı grevler ve yol kesme eylemleri düzenliyor; otobüs şoförleri ve sahipleri greve gidiyor.

wAlmanya'da 5 şubat günü binlerce üniversite öğrencisi, harçların serbest bırakılmasının eğitimi paralı hale getireceğini söyleyerek tüm büyük şehirlerde eylemler düzenledi.

wFransa'da eğitim reformuna karşı 15 Şubat'ta yaklaşık 70 bin öğrenci eylem yaptı. Fransa'da bir hafta önce de 100 bin liseli eylem yapmıştı.

wNepal'de, Kral'ın maoist gerillaların eylemlerini bahane ederek hükümeti feshederek olağanüstü hal ilan etmesi üzerine binlerce Nepalli'nin düzenlediği eyleme saldıran polis 12 kişiyi tutukladı.

w12 Şubat'ta Togo'da baskıncı liderin, devlet başkanlığı oğluna devretmesini protesto eden halk, bu eylemlerin bir başlangıcı olduğunu söyledi.

wAmerika'da, Philadelphia kentinde, idam mahkumu Mumia Abu Jamal'e destek için yüzlerce kişi eylem yaptı.

wBrezilya'nın Goiania şehrinde polis, toprak işgal eden köylülere karşı kanlı bir operasyon gerçekleştirdi. 2 köylü öldürüldü, onlarcası yaralandı ve 800 kişi gözaltına alındı. Polis, 11 ve 15 Şubat'ta da bölgeye bombalı ve silahlı saldırı düzenlemiş, çok sayıda kişiyi yaralamıştı. Bölgede 3 bin topaksız aile yaşıyordu.

wİngiltere'de kamu emekçileri, hükümetin emeklilik haklarına saldırılarına karşı 18 Şubat'ta eylemler düzenlediler.

wBush'un Belçika'ya yapacağı ziyareti protesto etmek için 22 Şubat günü Brüksel'de "hoş geldin" gösterileri düzenlendi. Binlerce savaş karşıtı, savaşı ve emperyalist politikaları protesto eden sloganlar attı.

wAlmanya'da VERDİ sendikası, Almanya çapında uyarı grevleri yapıyor. Bu grevlere, çeşitli eyaletlerde binlerce emekçi katılıyor.

wABD Dışişleri Bakanı Rice'in Ocak ayında yaptığı açıklamada Küba, Burma, Belarus ve Zimbabve'yi "zorbalığın ileri karakolları" olarak nitelendirip üstü kapalı tehdit etmesi üzerine, Fidel Castro, açıklama yaptı. Ülkesinin ABD tehdidi altında yaşadığını söyleyen Castro, Küba'nın buna karşı kendini savunmak için uzun zamandır hazırlandığını belirtti. Ve "Bize saldırmak ve istila etmek hatasına düşerlerse, Bay Bush'a önerim, 50 nükleer silah kullanması ve bizi yok etmesi olacaktır" diyerek, "cehennemde yaşamaktan, cennette ölmeyi tercih ederiz" dedi.

Dün SEKA'da Bugün Tekel'de Savaşa Savaşa Kazanacağız

Özelleştirmelerin, kapatmaların, satmaların, devretmelerin çığ gibi büyüdüğü günümüzde işçi ve emekçiler de saldırılara karşılık fabrika işgalleriyle, eylemlerle, direnişlerle, yürüyüşlerle tepkilerini ortaya koyuyorlar.

15 Şubat günü sabahın erken saatlerinde Cevizli TEKEL'in önünde toplanan işçiler hazırlıklara başladılar. Devrimci İşçi Komiteleri de sabahın erken saatlerinde gelerek işçilerle sohbet etti DİK'liler; verilen "TEKEL Kapatılamaz" yazılı önlükleri giyindiler. Fabrika içerisinde bulunan işçiler de üretimi durdurarak "Satılan TEKEL Değil Türkiye'nin Geleceğidir", "Kanımızla Aldığımızı, Parayla Sattırmayız" vb. pankartlarla kortej oluşturarak fabrika dışındaki işçilerle buluştu. Devrimci İşçi Komiteleri de üzerinde "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegın Olacak" yazan pankartlarını açarak kortej düzenindeki yerlerini aldılar. Yürüyüş düzeni oluşturulduktan sonra minibüs yoluna doğru yürüyüşe geçen işçilerin önu çevik kuvvet tarafından kesildi. Bunun üzerine işçiler polisleri yuhaladılar. Sendika yöneticileri ve polis arasında yapılan pazarlık sonucu yolun tek şeridinde yürümek kaydıyla yürüyüşe izin verildi. Yürüyüş boyunca işçiler "TEKEL Onurdur Satılamaz", "AKP'nin İtleri Sattırmayız KİT'leri", Yaşasın SEKA Direnişimiz", "Direne Direne Kazanacağız", "Dünya Yerinden Oynar İşçiler Birlik Olsa" sloganları atarken Devrimci İşçi Komiteleri de "Bütün İktidar Emegın Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegın Olacak", "Dünya Emegın Olacak", "Dün SEKA'da Bugün TEKEL'de Savaşa Savaşa Kazanacağız", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla kurtuluşun ancak siyasi iktidarın ele geçirilmesiyle mümkün olacağını haykırıyorlardı. İşçiler DİK'in atmış olduğu sloganları bir süre sonra sahiplenerek kendileri atmaya başladılar. Yürüyüş boyunca polis sürekli DİK'lileri ve işçileri tahrik etti. Zaman zaman polis ve yürüyüşçüler arasında itiş-kakış yaşandı. Gerginlik Kartal Meydanı'na kadar sürdü. Yaklaşık 1 saat süren yürüyüş boyunca çevredeki insanlar alkışlayarak ve bazen de sloganlara katılarak destek verdiler. Meydana gelindiğinde DİK, işçileri iktidar için savaşa çağırın bildiri dağıtımında bulundu. Bildirilere işçilerin ilgisi yoğundu ve dikkatle okudular. gözlemlendi. Yapılan basın açıklamasında "Topla tüfikle boyun eğdiremediler, fabrikalarımızı elimizden alarak boyun eğdirmeye çalışıyorlar" denildi.

13 MART SAVAŞÇILARI

KOMÜNİST İŞÇİLER YAŞIYOR SAVAŞIYOR!

13 Mart 1982'nin şafağında, Buca zindanının hücrelerinden darağaçlarına yürüyen üç komünist işçi Seyit Konuk, İ. Ethem Coşkun, Necati Vardar idam sehpalarında bir bayrak gibi dalgalanacak bedenlerinin, proletaryanın elden ele dolaştıracığı savaş bayraklarına dönüşeceğini biliyor ve bu inançla haykırıyorlardı sloganlarını; "İdamlar Bizi Yıldırılmaz!", "Bir Gider Bin Geliriz!", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!"

Onlar, Denizler'in idam sehpalarından yükselttiği kızıl bayrakları daha da yükseklere çıkarmanın şan ve şerefine sahip oldular.

Onlar, Tariş direnişi sırasında yarattıkları kavgayla gerçek proleter öncülerin nasıl olması gerektiğini gösterdiler.

Onlar, proletaryanın yiğit savaşçıları olarak faşizmin mahkemelerinde yargılanan değil, yargılayan oldular. İşçi sınıfının kavga günü 1 Mayıs'ta büyük bir cüretkarlık örneği göstererek mahkeme heyetini ve salonda bulunan herkesi saygı duruşuna davet ettiler. Seyit, Ethem ve Necati yoldaşlar devrimci cüretkarlığın komünist tavrın ve bilincin sarsılmayan abideleri oldular.

Onlar, devrim ve komünizm mücadelesinde zafer kazanmak isteyenlerin bedel ödemeyi göze alması gerektiğini gösterdiler.

Bugün bütün çöküş dinamikleri harekete geçmiş emperyalist-kapitalist sistemin yerle bir edileceği tarihi süreç hızla ilerlemekte. Geleceği yaratacak gücü elinde bulunduran proletarya, ya kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtaracak savaşa girişmeyi göze alacak ya da tüm yaşam yok olacak. "Ya Kanlı Kavgalı Savaş Ya Yokoluş", başka bir seçenek yok...

Attığı her adımda yıkım üretmekten, insanlığın yaşam alanlarını yok etmekten başka bir seçeneği kalmayan sermaye sınıfı kendi düzenini ayakta tutabilmek için daha fazla zor araçlarına başvurmak zorundadır. Daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve zulüm, daha fazla kölelik koşulları... Artık geldiği yeni evrede kapitalizm altında yaşamın kısa özeti budur.

Son otuzbeş yıldır tarih, üzerinde yaşadığımız topraklarda kanlı-kavgalı devrim mücadelesine tanıklık ediyor. Ve devrimimiz, yürekleri ve bilinçleriyle insan soyunun en güzel örneklerini yaratan devrim savaşçılarının adları ve gururuyla yürüyor geleceğe, sosyalizme...

Devrimimizin zaferi için her şeyi göze almaktan başka bir seçeneği kalmayan proletarya, bu "en sonuncu kavga"ya hazırlanmak zorundadır. Proletarya kaybettiği her şeyi devrimle kazanacak. Ve devrimi 13 Mart Savaşçıları gibi proletaryanın devrimci sınıf partisinde örgütlenerek ve savaşarak zafere ulaştıracak.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda idam edilen ilk komünist işçilerin mücadelesi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. 13 Mart Savaşçılarının bayrağı Leninistlerin ellerinde yükseliyor.

**13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR!
FABRİKALAR TARLAĞAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Ölümünün 52. Yılında EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞIN KOMUTANI STALİN YOL GÖSTERİYOR

"...Bozulan 'denge'yi yeniden kurmanın biricik aracı olan emperyalist savaşlar -bütün bunlar, emperyalizmi zayıf düşüren ve iki cephenin devrimci proletarya cephesinin ve sömürgelerin kurtuluş cephesinin, emperyalizme karşı birleşmesini kolaylaştıran üçüncü cephede savaşımın, kapitalist devletler arasında savaşımın şiddetlenmesine neden olur. Bundan da üçüncü sonuç çıkarılabilir: emperyalizm koşullarında savaşlardan kaçınılamaz ve emperyalizmi dünya cephesine karşı, Avrupa'da proleter devrim ile Ortadoğu'da sömürgesel devrim (ulusal devrim bn.) arasında bir tek dünya cephesi oluşturacak ittifak kaçınılmazdır.

(...)

Eskiden proletarya devrimine hazırlık döneminin ön koşullarının tahlili, genellikle tek başına ele alınan şu ya da bu ülkenin ekonomik durumu bakımından yapılırdı. Şimdi artık sorunun bu tarzda ele alınması yetersizdir. Şimdi sorunu, bütün ülkelerin ya da ülkelerin çoğunluğunun ekonomik durumu açısından, dünya ekonomik durumu bakımından ele almak gerekir. Çünkü ülkeler ve ulusal ekonomiler kendi kendilerine yeter birimler olmaktan çıkmışlar, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir; çünkü eski "uygar" kapitalizm gelişerek emperyalizm olmuştur; emperyalizm ise dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun bir avuç "ileri" ülke yararına, mali bakımdan köleleştirilmesi ve sömürgeci baskı altına alınmasıdır.

Eskiden ayrı ayrı ülkelerde ya da daha doğrusu, gelişmiş şu ya da bu ülkede, proletarya devrimi için nesnel koşulların varlığından ya da yokluğundan söz etmek adetti. Şimdi bu görüş artık yetersizdir. Şimdi devrim için, nesnel koşulların, dünya emperyalist ekonomi sisteminin tümünde eksiksiz bir bütün olarak bulunup bulunmadığından söz etmek gerekir; çünkü sistem, tümü ile devrim için olgunlaşmış ise, ya da daha doğrusu, olgunlaştığı için bu sistem içinde sanayi yönünden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerin bulunması devrim için aşılmaz bir engel olamaz.

...Şimdi dünya proletarya devriminden söz etmek gerekir, çünkü sermayenin ayrı ayrı ulusal cephele, emperyalizmin dünya ölçüsünde cephesi denilen ve bütün ülkelerin devrimci hareketinin genel cephesi ile çatışma halinde bulunan bir tek zincirin halkaları haline gelmiştir.

Eskiden proletarya devriminin, yalnızca, belirli bir ülkenin iç gelişmesinin bir sonucu olduğu düşünülürdü. Artık bu görüş de yetersizdir. Şimdi proletarya devriminin, her şeyden önce, emperyalizmin dünya sistemindeki çelişkilerinin gelişmesi sonucu, emperyalist cephe zincirinin şu ya da bu ülkede kırılmasının sonucu olarak düşünülmesi gerekir."

Josef STALİN
(1879-1953)